

PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka, Ljubljana

7. številka

junij 2012

ŠPORT

INTERVIJU

SAMO ZA FANTE

SAMO ZA DEKLETA

IZPOD PERESA

MED
ODMOROM

IN ŠE VEČ ...

Ilustracija: Lara Mrzelj Lukač

UVODNIK

Mi gremo pa na morje... Se veselite morja, Bevkovci? Še malo pa se bomo spet poslovili za dva meseca. Pridno smo garali in kmalu bo naše delo poplačano s počitnicami. Vsi učenci OŠ Franceta Bevka smo lahko zelo ponosni nase, da smo "preživeli" še eno šolsko leto. Tudi učenci šolskega novinarstva smo se delovno ter vestno pripravljali na še eno izdajo časopisa. In kot vidite, nam je uspelo!!!. Upamo, da boste 'všečkali' naš časopis in ga z veseljem prebrali.

Ob tej priložnosti pa bi se vam rada zahvalila, da ste tako pridno pokupili prav VSE izvode časopisa. Bili smo zelo presenečeni in veseli, da je bil odziv tako velik. Hvala vsem!

Maja Papež, glavna urednica

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–7

Med platnicami 8-9

Intervju 10-12

Potujemo 13-15

Šport 16

Glasba 17

Za dekleta in fante 18-22

Izpod peresa 23-47

Reklame in kronika 48

Frazemi 49-51

Med odmorom 52-56

Jana, Hana, Maja, Črt, Katja, Špela, Lara in Tine

Izbirni predmet šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavna urednica: Maja Papež, 8. b

Pomočnica: Hana Podvršič, 8. b

Novinarji: Črt Rajšter, 8. b

Tine Bračko, 8. b

Lara Mrzelj Lukač, 7. a

Špela Dukič, 7.a, Jana Arnuga, 8. b

Zunanja sodelavka: Katja Sluga, 9. a

Ilustracije: Nika Hasler, Katarina Prusnik, Tjaša Kovačič, Lara Dobnikar, Petra Birska, Urban Lenarčič,

Fotografija: Bojan Maričič

Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

Osnovna šola
Franceta Bevka
Ulica Pohorskega bataljona1
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 7010

Faks:
(01) 568 2323

E-pošta: Najdete nas lahko na
spletu!

<http://www.francebevka.net>

DRŽAVNO TEKMOVANJE OTROŠKIH IN MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV 2012

V torek, 27. 3. 2012, smo s pevskim zborom imeli državno tekmovanje v Zagorju ob Savi. Lansko leto smo tu imeli regijsko tekmovanje in dobili ZLATO priznanje.

Po vaji nas je avtobus odpeljal do osnovne šole v Zagorju. Tam smo se upeli, se spočili in se peš vrnili do dvorane. V stekleni dvorani smo čakali, da odpoje prvi zbor. Tako smo bili končno na vrsti. Po nastopu smo lahko gledali še ostale zборе. V osnovni šoli so nam njihove kuharice pripravile kosilo. Bilo je odlično.

Sara je po telefonu dobila sporočilo. Dobili smo ZLATO priznanje. Tako se je končal naš slavni dan.

Hana Huth Lukšič, 4.a

ŠOLA V NARAVI

Kot vsako leto smo se tudi letos 6. 2. šestarčki odpravili v zimsko šolo v naravi. Tokrat smo obiskali Javorniški Rovt. Ob 8.00 smo se zbrali pred šolo ter se po slabi uri vožnje z avtobusom pripeljali v Kranjsko Goro. Spremljali sta nas naši razredničarki in oba učitelja športne vzgoje. Že na avtobusu so nas razdelili v štiri skupine, zato smo se ob prihodu le preobuli v smučarske čevlje in odkorakali na smučišče. Temperature niso bile ravno ugodne in tako smo bili ob dvanajstih pošteno premraženi. Z avtobusom smo se odpeljali do pol ure oddaljenega doma. Tam smo se razpakirali, se odpočili in se pripravili na kosilo. Teden je minil z neverjetno naglico. Seveda ni šlo brez preprirov, a kljub temu smo se vsi imeli zelo lepo. Na nesrečo vseh nas so učiteljice skozi ves teden ocenjevale pospravljenost naših sob. Vsak dan smo vstajali nekaj pred osmo, pozajtrkovali ter se pripravili na smučanje.

NEKAJ O STEKLOPIHAŠTVU

V torek 31. 1. 2012 smo imeli tehniški dan in predavanje o steklopihaštvu. Odkrito povedano na začetku sploh nisem mislila, da bo vse skupaj zelo zanimivo. Ko nam je gospod

Jože pokazal, kako se steklo oblikuje in kako se pravzaprav piha, me je zelo presenetilo, saj je bilo videti zelo težko, on pa je to naredil zlahka. Po dolgem, a vseeno zanimivem predavanju, smo se 8. b in 9. a razred zbrali v učilnici glasbe in vsi smo dobili list papirja in navodila, da nanj narišemo nekaj, kar bi bilo zanimivo narediti iz stekla. Dolgo časa se nisem spomnila, kaj bi narisala, medtem ko sem razmišljala, sem bila poklicana pred tablo, češ da bi bila med prvimi, ki bi poskusili pihati steklo. Na začetku me je bilo malo strah in spraševala sem se, kaj bo, če ne bom znala.

Najprej je bila na vrsti moja sošolka, bilo ji je težko, saj ni imela moči, da bi naredila dovolj veliko »bučko«. Povedala mi je, da je težko, zato sem, ko sem bila na vrsti, pihnila skoraj preveč. Malo me je bilo sram, vendar je kmalu minilo. Potem pa sem spet sedla za mizo in pred mano je bil še vedno list papirja, ki je čakal, da ga popišem. Razmišljala sem zelo dolgo, dokler le nisem nekaj narisala, kar mi je bilo všeč. Kmalu zatem smo končali in se odpravili iz učilnice, učiteljice pa so nam obljubile, da nam izdelke prinesejo, ko se ohladijo. Kasneje sva se s sošolko pogovarjale o tem dnevu in kmalu ugotovile, da je bil tehniški dan obema zelo všeč.

Jana Arnuga, 8.b

Smučišče smo zapustili ob 12.30. Po kosilu je sledil prosti čas, nato pa so se začele popoldanske dejavnosti. Izvedeli smo mnogo novega o kamninah, zgodovini smučanja, rastlinah in že davno izumrlih majhnih žuželkah trilobitih, po katerih se je imenoval naš dom. Le-te smo celo izdelali iz mavca ter jih prebarvali. Veliko smo hodili na sprehode, se drsali po zmrznjenih jezerih, nekateri pa so celo lahko poskusili tek na smučeh. Na žalost se je v sredini tedna pojavil virus podoben trebušni gripi in skoraj tretjina učencev je morala predčasno zapustiti dom ter se vrniti domov.

Na zadnji večer smo organizirali poslovilni ples, a še pred tem je imela vsaka skupina svojo točko. Naslednji dan smo se po smučanju takoj odpeljali v Ljubljano, kjer so nas pred šolo že čakali naši starši.

Tina Sluga, 6. b

TEČAJ PRVE POMOČI

V ponedeljek 27. ter torek 28. marca smo nekateri učenci osmih in devetih razredov imeli tečaj prve pomoči. Tečaj se je začel ob 14.15 uri ter končal ob 17.45. Na koncu smo bili že kar malo utrujeni, saj smo poleg šolskih ur morali prestajati še dodatne ure učenja. Prvi dan, torej v ponedeljek, smo imeli več teorije. Reševalec Denis nam je na platnu kazal diapozitive, reševalec Boštjan pa je sedel in z nami poslušal.

Nato smo se razdelili v dve skupini: eni smo ostali v učilnici biologije, druga skupina pa je odšla v drugo učilnico.

Denis je na tla dal lutko in nam pokazal, kaj vse moramo narediti, če vidimo, da nekdo leži nekje na prostem. Najprej preverimo in se vprašamo: »Ali je varno?« Nato pristopimo k ležečemu, ga stremo in vprašamo: »Ste v redu? Odprite oči!« Če se ne odzove, zakličemo: »NA POMOČ!« Potem preverimo, ali diha (najprej sprostimo dihalne poti, nato se sklonimo nad poškodovanca). Če ne diha, takoj pokličemo 112 ter takoj začnemo z masažo srca. Če se po našem klicu: »Na pomoč«, kdo odzove in nam pristopi na pomoč, eden preveri dihanje, če ne diha, eden pokliče 112, drugi pa takoj začne z oživljanjem. Če pa poškodovanec diha, ga damo v položaj za nezavestnega. Vsak izmed nas je poskusil oživljati. Mislim, da smo se vsi dobro odrezali.

V torek smo se naučili narediti Esmarchovo prevezo, ki jo uporabljamo izjemoma, povili smo prst, glavo, ponovili, kako se naredi kompresijska preveza in kako imobiliziramo ud. Pogledali smo si še vprašanja, ki se velikokrat pojavljajo v testu. Nato smo se utrujeni odpravili domov, v petek pa nas je čakal izpit. Mislite, da smo se dobro odrezali?

www.dyhelt.com

Maja Papež, 8. b

Naravoslovni dan

Nekega muhastega torčka sta se 6. razreda osnovne šole Franceta Bevka odpravila na ekskurzijo na Notranjsko. Zjutraj smo bili še vsi utrujeni in smo se komaj odpravili do avtobusa. Nismo bili preveč dobre volje, saj smo mislili le na poročilo in na naporno hojo (smo pač najbolj leni učenci na šoli, pomota na svetu). Prva postaja je bila Planinska jama. Ko smo se peljali z avtobusom do nje, je naša učiteljica geografije neutrudno razlagala o vseh kraških pojavih. Bil sem eden redkih na avtobusu, ki sem poslušal, zato sem bil deležen očitkov, da sem »piflar«. Preden smo se odpravili do Planinske jame, smo imeli malico, ki so jo vedno lačni 6. razredi še kako potrebni. Potem je sledilo nekaj hoje ob žuboreči vodi iz Planinske jame. Tam smo slišali nekaj poučnih podatkov o jami. Videli smo nekaj lepih kapnikov, ki sem jih hotel kar ukrasti (saj se ne bi poznalo!), a sem opazil, da sem premajhne rasti, da bi jih dosegel (stena je bila visoka več 10 m). Po Planinski jami je sledila vožnja na Cerčniško polje, kjer smo še enkrat pomalicali, a še vedno nismo bili siti. Odpravili smo se v muzej, pred katerim smo malicali. Tam je bila ogromna maketa, okoli katere je bila klop, na katero smo se usedli. Tam je sledila dolga razlaga, ki je bila celo za »piflarja«, ki ga svet komaj premore, predolga. Po razlagi smo se premaknili v zgornje prostore muzeja, kjer smo preživeli še multivizijo. Po tem je sledil najboljši del izleta, Križna jama! Po vožnji z avtobusom (še eni : ( ) smo hodili do Križne jame. Tam smo doživeli ogromno stvari: videli smo okostje jamskega medveda, netopirje in se celo vozili po podzemnem jezeru. Po tem pa je končno napočilo kosilo. Bilo je dobro kot strela. Potem smo obiskali Veliki in Mali naravni most. Odšli smo v Ljubljano. Samo še poročilo pišem pet, pa bo ekskurzija popolna.

Martin Simčič, 6. a

TEHNIŠKI DAN V RIBNICI

V četrtek, 19. 4. 2012, smo se učenci 5. razreda odpravili v Ribnico, da bi tam spoznali dejavnost suhorobarstvo ter se tudi sami preizkusili v pletenju košarice.

Ko smo prispeli v Ribnico, smo se najprej odpravili v Rokodelski center, kjer nas je sprejela gospa Danica. Z nje pomočjo je vsak spletel svojo košarico iz vrbovih vej. Ko smo izdelali košarice, smo si ogledali razstavo. Prvi del je posvečen ustanovitelju ribniškega muzeja, Janku Troštu (1894 – 1975), drugi del razstave pa je namenjen strojni izdelavi suhe robe. Tu so predstavljene različne dejavnosti: obodarstvo, rešetarstvo, žličarstvo, mizarstvo....

Potem smo se odpravili v ribniški grad, ki je bil v drugi svetovni vojni požgan. Do danes sta se ohranila samo dva stolpa, kjer so urejene stalne razstave, ki prikazujejo izdelovanje suhe robe ter lončarstvo. Za Ribnico je najbolj značilen glinen izdelek »konjiček, ki v ritki piska«. Preostali razstavi prikazujeta nastanek Ribnice in kako so nekoč kaznovali čarovnice. Ta je bila zelo grozljiva.

Po ogledu razstav smo se ustavili še v muzejski trgovini, kjer so si nekateri kupili manjši spominek, nato pa smo se odpravili proti Ljubljani.

Ana Mulej in Sara Klepac, 5. b

Veselo mahamo z izdelki iz suhe robe

DEVETOŠOLCI V REAKTORJU PODGORICA

Zimskih počitnic je bilo konec in vsi smo spet nejevoljni sedli v šolske klopi. Zato nas je novica, da bomo v četrtek, 1. marca, imeli še en »prost« dan toliko bolj razveselila. Devetarji smo se odpravili na obisk v reaktor Podgorico, ki leži blizu Ljubljane in je središče za raziskave o jedrski energiji.

V ogromnem znanstvenem kompleksu smo preživeli nekaj ur: najprej smo prisluhnili vodički in se z njo pogovorili o trenutni problematiki jedrske energije in njeni prihodnosti. Razložila nam je, kako deluje jedrska elektrarna in zakaj jedrski odpadki pomenijo tako težavo pri proizvodnji sicer čiste jedrske energije. Pod drobnogled smo vzeli še elektrarno Krško in spoznali njihove načrte za nadaljnje projekte ter razvoj. Ko smo zapustili predavalnico, smo se še zavedli, kakšen pomen ima jedrska energija in kako čista je v primerjavi z ostalimi viri. Presenetil nas je podatek, da s tremi uranovimi tabletkami, ki stanejo od dvajset do trideset evrov, lahko celo leto ogrevamo hišo. Seveda pa ima vsaka stvar tudi temne plati: omenili smo tudi jedrske nesreče in katastrofe, ki so nedavno pretresle svet.

Drugi del našega obiska je potekal v prostoru za poskuse, v katerem smo ugotovili, da radioaktivnost naraven pojav, ki je v normalnih količinah nenevaren, saj je človek nanj prilagojen. Spoznali smo tudi tri vrste sevanje: alfa, beta in gama, med katerimi je gama najnevarnejši. Pred njim se ne moremo popolnoma zaščititi.

Nazadnje pa smo si ogledali še razstavo o jedrski energiji, fuziji ali cepitvi jeder in fiziji ali zlivanju jeder. Največ zanimanja je poželo kolo, ki je izmerilo, koliko energije lahko proizvede vsak posameznik z intenzivnim kolesarjenjem. Tudi naprava, ki je izmerila radioaktivnost posameznih predmetov, je bila zelo obljudena, a krogla, v kateri je bil električni tok, je podrla vse rekorde. Učenci so se skoraj uro drenjali okoli nje, saj se je vsak želel dotakniti in opazovati gibajoče se elektrone pod svojo roko. Na razstavi je bil tudi eden izmed uslužbencem, ki nam je razložil vse o novih virih energije v prihodnosti in njihovem pomenu.

Okrog enajste ure smo inštitut zapustili eni z več in drugi z manj novega znanja. Nihče pa ni bil prav dobre volje, saj nas je v šoli čakal še test, ki je pokazal, koliko novega znanja smo usvojili.

Katja Sluga, 9. a

PRVOAPRILSKI KEMIJSKI TABOR

Naši kemiki: Andrej Jerman, Matevž Javornik, Katja Sluga, Anja Klepac in Pia Caroline Adamič

Učiteljica kemija, gospa Violeta Stefanovik, vsako leto organizira kemijski tabor. Udeležijo se ga učenci, ki jih kemija zanima, so se udeležili tekmovanja za Preglovo priznanje ali pa sodelujejo pri izbirnem predmetu Kemija v življenju. Letos se je spomladanskega kemijskega vikenda udeležilo 6 devetošolcev. Z nami so bili še učenci učiteljičine sodelavke in prijateljice Tjaše Kampos iz Osnovne šole Vencija Perka v Domžalah.

Šolo smo zapustili v petek, 30. marca, okoli devete ure. Najprej smo na avtobus, v katerem so že čakali »Perkovci«, natovorili vse kemijske pripomočke, nato pa še mi uživali v vožnji do morja.

Prebivali smo v ČŠOD Burja na vrhu griča nad Portorožem, iz katerega si lahko na eno stran opazoval soline, na drugi pa zrl v portoroške lučke. Po namestitvi v bungalovih smo začeli z delom. Razdelili so nas v manjše, konkurenčne skupine, ki so se z vztrajnostjo in znanjem borile za zmago. V naslednjih treh dneh, do konca delovne nedelje, ko nas je avtobus odpeljal s čudovitega spomladanskega morja, smo veliko naredili. Merjenje pH prsti, vode, različnih kemijskih vzorcev, delo z indikatorji in zapisovanje vseh rezultatov v bilten tabora, je bilo še mala malica. Pri težjih projektih si moral uporabiti tudi logiko, povezano z do zdaj usvojenim znanjem. Prelevili smo se v forenzike in imeli nalogo ugotoviti, kdo stoji za zločini v Portorožu. Postali smo iluzionisti in poskušali narisati podobo s skrivnimi znaki in oblikami. V vlogi okoljevarstvenika, energetika, meteorologa in strokovnjaka na področju avtomobilske industrije smo vladi na seji predstavili pereče probleme v zvezi z našo temo in globalnim segrevanjem. Za širšo javnost smo oblikovali še zgibanko o topli gredi in segrevanju.

Posvetili smo se tudi kozmetični industriji. Za lastne potrebe smo naredili milo, ognjičevo kremo ter mazilo za ustnice. Zaradi bližajočih se praznikov smo s posebno metodo nanašanja laka za nohte okrasili še nekaj jajc. Ustvarili smo nekaj na pogled mamljivih kemijskih koktajlov, ki so še dodatno potrdili rek »Videz lahko vara!«. Vsebovali so namreč veliko zdravju škodljivih snovi.

Učiteljici sta nam v večernih urah prikazali nekaj za oči izredno zanimivih kemijskih poskusov.

A kljub vsemu nismo samo garali. Privoščili smo si sladoled v bližnjem Portorožu, spletli nova znanstva in se pogovarjali še pozno v noč.

Kemijski tabor si bom zapomnila predvsem po ogromno zanimivih poskusih, ki sem jih naredila in vseh stvarih, ki sem se jih s tem naučila. In po novih prijateljih, seveda.

Katja Sluga, 9. a

OBISK PIVOVARNE UNION

V torek 7. februarja smo se učenci osmih razredov odpravili v Pivovarno Union.

Ob osmi uri zjutraj smo se učenci 8. b in 8. a zbrali v šolski avli. Z mestnim avtobusom smo se odpravili v največjo slovensko tovarno pijač. Pred poslovno zgradbo pa nas je sprejela vodička.

Iva, kot se je naša vodička predstavila, nas je najprej odpeljala v tovarniški muzej. V več nadstropjih smo spoznali pestro zgodovino tovarne. Izvedeli smo, da sta jo leta 1864 ustanovila brata Ivan in Peter Kosler. Videli smo tudi staro krčmo in pa seveda zgodovino pridelovanja piva; med razlago smo videli stare steklenice, način pakiranja nekoč in pa stare oglase. Nato smo si ogledali še način proizvodnje danes. Naučili smo se, kako pijačo pakirajo in izdelujejo. Povedali so nam, da je njihov najbolj znan proizvod pivo, narejeno iz vode, kvasa, hmelja in sladju. Za konec pa so nam postregli še z njihovo pijačo, poleg tega pa so izžrebali še tri učence, ki so prejeli nagrado.

Po končanem naravoslovnem dnevu smo se z mestnim avtobusom odpeljali nazaj v šolo in mislim, da nam bo ta dan ostal v lepem spominu.

Tine Bračko, 8. b

PO KONČANI KOŠARKARSKI TEKMI MED UČITELJI IN UČENCI

V PETEK, 02. 03. 2012, je ob 13:30 v veliki telovadnici OŠ FRANCETA BEVKA potekala dolgo pričakovana tekma med učitelji in učenci. Tekma je bila odličen športni dogodek, ki bi ga veljalo ponoviti; imela je tudi velik družabni pomen, saj so se v sproščenem športnem vzdušju lahko srečali učenci in učitelji ter skupaj spodbujali svoje športnike.

Učitelji so igrali tekmo v postavi: Jože, Stojan, Bojan, Rado, Žiga in Bogdan. Začeli so previdno in taktično, nato pa stopnjevali svojo igro do konca druge tretjine, ko so povedli za 20 točk. Blesteli so Bojan, Stojan, Rado in Žiga. Zadnjo tretjino so se zaradi utrujenosti začeli ohlajati, ampak so kljub vsemu zadržali prednost do konca tekme, ki so jo zmagali predvsem po zaslugi dobre psihološke priprave ter motivacije psihologa Jožeta. Na njihovi strani so bile tudi izkušnje...

Učenci so igrali v postavi: Primož, Tadej, Miha, Jure, Matevž, Edi in Domen. Pokazali so veliko mero košarkarskega znanja ter uigranih kombinacij. Ritem igre so dajali predvsem Primož, Jure in Miha. Med tekmo so se učenci zelo borili in pokazali pravi športni duh. **Kljub porazu proti izkušenim učiteljem, jim lahko iskreno čestitamo za prikazano.** Njihovo znanje nas navdaja z upanjem, da bodo v športu ostali še dolgo po končani osnovni šoli.

Bogdan Kotnik

Vsi sodelujoči po tekmi

Sodelujoči učitelji

Številčni gledalci skupaj z našo ravnateljico Barbaro Kampjut

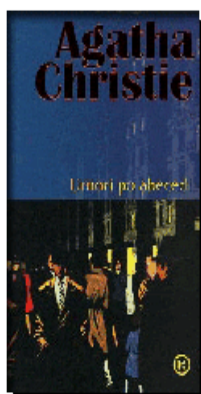
Papežinja Ivana

Knjiga mi je bila zelo všeč. Govori o deklici, ki je živela v časih, ko se ženske niso smele izobraževati. Njo je brat vseeno učil, ker si je tega močno želela. Ko pa je brat umrl, se je sama začela izobraževati. Z drugim bratom je zbežala in se z njim učila. Po bratovi smrti se je začela oblačiti kot fant in se predstavljati, da je on. Delala je kot zdravnik in zdravila papeža, ki je potem umrl. Nato so izvolili njo za papežinjo. Imela je še svojo skrito ljubezen, ki ... Več pa izveste v tej zanimivi knjigi.

Maja Papež, 8. b

Umori po abecedi

Knjigo Umori po abecedi je napisala Agatha Christie, pisateljica, ki jo mnogi označujejo za kraljico kriminalnih romanov. V njenih najbolj znanih delih nastopata Miss Marple in Hercule Poirot. Ta nastopa tudi v delu Umori po abecedi.

Zgodba se začne v Združenem kraljestvu, kjer nesreča nikoli ne počiva. Na policijo prispe grozljivo pismo, v katerem je omenjeno manjše mesto. Avtor je podpisan s črkami ABC. Policija ne ukrepa, saj je prepričana, da gre še za eno potegavščino. A kaj, ko na dan, omenjen v pismu, v manjši trgovini najdejo umorjeno gospo s priimkom na A. Uboga gospa Ascher je bila prva v verigi misterioznih umorov po abecedi.

Že tako zanimiva knjiga ima ogromno dramatičnih in skrivnostnih zapletov, in to je gotovo še ena priložnost, da detektiv Poirot pokaže Angliji, kako nadarjen in uspešen je.

Tudi meni je bila knjiga všeč, saj obožujem dela Agathe Christie. Menim, da bi knjiga ustrezala vsem, ki imajo radi napeto dogajanje in dramatične zaplete.

Tine Bračko, 8. b

Umor v vegasti hiši

Knjigo Umor v vegasti hiši je leta 1949 napisala angleška pisateljica Agatha Mary Clarissa Miller, Lady Mallowan, bolj znana pod imenom Agatha Christie. Najbolj znana je po kriminalnih romanih in osebah Hercule Poirot, Miss Marple in drugih. Med njene kriminalne romane pa spada tudi Umor v vegasti hiši.

Delo pripoveduje o nenavadni družini v bogatem predelu Anglije. V stari, a mogočni graščini prebivajo tri generacije družine Leonidas. Vse se zdi lepo in prav, dokler glava družine ne umre. »Ustanovitelj uspešnega podjetja, bogataš Aristide Leonidas je bil umorjen,« pišejo časopisi naslednje jutro. Vprašanje, na katerega nihče nima odgovora pa je: Kdo je to storil?

Že tako napeto zgodbo stopnjujejo bogata slogovna sredstva, poleg tega pa se avtorica izraža na bogat, prefinjen način.

Knjiga mi je bila zelo všeč, saj imam zelo rad kriminalne romane, še posebej pa dela Agathe Christie. Menim, da je knjiga primerna za vse, ki imajo radi napete zgodbe prežete z bogatim jezikom.

Tine Bračko, 8. b

Pot do ljubezni (*Flipped*)

Romantična komedija

Leto: 2010

Država: ZDA

Režija: Rob Reiner

Igrajo: Madeline Carroll, Callan McAuliffe, Rebecca De Mornay, Anthony Edwards

http://images.eonline.com/eol_images/

Ste bili že kdaj zaljubljeni? Sem prepričana, da ste bili. Mislim, da v najstniških letih brez tega sploh ne gre. Ko smo zaljubljeni, se počutimo odlično. Počutimo se tako dobro, da bi lahko leteli. Vendar kaj naredimo, če se te ta ljubljena oseba izogiba in ti ne pokaže nobenih čustev? Ali te sovraži? Ali mu je nerodno? Imam nasvet za vas, ki lahko ta vprašanja lažje razloži. Pred tedni sem si na televiziji zvečer ogledala odličen film. Film, ki vas bo nasmejajal, malo užalostil in tudi veliko naučil. Imenuje se Pot do ljubezni (*Flipped*). *Flipped* je bil posnet po knjigi z istim naslovom, ki ga je napisala Wendelin Van Draanen. Na začetku filma lahko vidimo, ko se sedemletna Julianna Baker (Madeline Carroll) in njen sosed Bryce Loski skoraj poljubita. Od takrat Julianna še vedno goji posebna čustva do Bryceja. On je pa zelo neroden, sramežljiv fant in ni prav prepričan, kaj čuti do Julianne. Sedmošolca se sedaj ves čas opazujeta in preiščujeta, kaj si drug o drugem misli. V filmu pripovedujeta oba spola, zato je naslov filma *Flipped*, kar pomeni nasprotno ali zrcaljeno. S tem, ko nam v filmu punca in fant razlagata vsak svojo stran zgodbe, si lahko veliko stvari tudi v vsakdanjem življenju razložimo. Z ogledom filma lahko bolj razumemo nasprotni spol.

Hana Podvršič, 8. b

Desa Muck: BLAZNO RESNO O ŠOLI

Ilustracije: Matej de Cecco

Ta knjiga je ena izmed knjig iz zbirke Blazno resno, pisateljice Dese Muck. Želi nam pokazati, kako lažje preživeti v šoli. Popelje nas skozi zgodbo glavnih junakov Neže in Žaneta, ki skušata preživeti še eno šolsko leto. Žane ni ravno vzoren učenec, že nekajkrat je ponavljal razred, Neža pa je dokaj pridna in delovna učenka. Neži zagreni življenje Žane, ki se zaljubi vanjo in učitelj zgodovine, imenovani Kiler, ki ga tako imenujejo zaradi ubijalskega smisla za humor. Knjiga je polna nasvetov, kako brez težav preživeti v šoli in kako se čim lažje učiti.

Knjiga mi je bila zelo všeč in jo priporočam vsem mladim pa tudi starejšim šoloobveznim bralcem.

Špela Dukič, 7. a

L JUDJE ČUTIMO, ALI NEKDO POJE S SRCEM

INTERVJU Z ANJO KOREN

SPRAŠEVALA: Lara Mrzelj Lukač

To je tisto prijazno dekle, ki ga srečujemo v našem "hlevčku." Občasno dežura in z nasmeškom hodi po naše učence, ki morajo domov. Marsikdo od nas pa ne ve, da je članica svetovno znane vokalne skupine Perpetuum Jazzile.

Koliko časa že obiskuješ Perpetuum Jazzile?

V skupino Perpetuum Jazzile sem vstopila leta 2008, ko sem opravila nekaj vstopnih avdicij. Torej zdaj teče že peto leto.

Koliko vas je v zboru?

Nase ne gledamo kot na zbor. Beseda »zbor« je že vnaprej zaznamovana z določenim pomenom, in sicer se z »zborom« poimenuje skupino ljudi, ki največkrat prepevajo klasični repertoar, na odru pa večinoma stojijo pri miru. Perpetuum Jazzile nikakor ne zadošča tem pogojem. Smo velika vokalna skupina, XL vokalna skupina, ki prepeva raznoliko, mogoče malo bolj komercialno glasbo. Točnega števila članov ne vem, ker se konstantno spreminja. Bi pa rekla, da nas je vseh članov okrog 55.

Ali imate redne vaje? Kolikokrat na teden?

Vaje imamo dvakrat na teden ob ponedeljkih in sredah zvečer. Po navadi vaja traja dve uri, včasih več. Poleg fiksnih vaj imamo veliko snemanj in ogromno koncertov. Čez nekaj tednov bomo zaključili zelo uspešno vseslovensko turnejo. Poleg tega pa imamo vsakih nekaj mesecev tudi intenzivne vaje, ki potekajo na lokaciji izven Ljubljane in po navadi trajajo cel vikend.

Kaj je posebnost vaše vokalne skupine?

Po mojem mnenju je naša posebnost naša energija, žar, ki ga oddajamo na svojih koncertih. Če tega ne bi imeli, naše dvorane ne bi bile razprodane. Ljudje čutimo, ali nekdo poje s srcem, z dušo, ker njim lahko zaupamo, da tisto, kar pojejo, mislijo resno. Pomembno je, da tisto, kar poješ, poješ z veseljem, žarom in energijo.

Kaj pomeni Perpetuum Jazzile?

Beseda »perpetuum« pomeni neskončnost, »jazzile« pomeni jazz. Torej Perpetuum Jazzile pomeni neskončno jazz oziroma neskončno glasba, saj ne izvajamo samo jazz.

Ali z vokalno skupino veliko potujete? Katere države ste že obiskali?

Ja, ves čas vandrmo naokrog, če ne po Sloveniji pa po tujini. Obiskali smo že veliko različnih držav in peli zelo raznoliki publiki. Odkar nastopam s Perpetuum Jazzile smo obiskali London, imeli turnejo po Severni Ameriki (Toronto, Milwaukee, Cleveland, Pittsburgh, Nashville, New York), nastopali smo v Švici, Nemčiji, Avstriji, Italiji, Češki, Hrvaški in Srbiji. V tem letu bomo mogoče nastopili v Monte Carlu, avgusta se nam obeta sodelovanje na festivalu v Ohridu in na Švedskem. Jeseni pa začnemo s turnejo po Nemčiji, ki bo obsegala 16 koncertov v različnih nemških krajih.

Ali na svojih nastopih dobite kakšne nagrade? Katere ste že dobili?

Zame glasba ni tekmovanje. Res je, da je Slovenija (in tudi svet) obkrožena z najrazličnejšimi pevskimi in glasbenimi tekmovanji ter festivali. PJ (Perpetuum Jazzile) se takih tekmovanj ne udeležujemo. V smislu zborovskih tekmovanj seveda sploh ne moremo tekmovati, saj se žanrsko razlikujemo od predpisov. Včasih sodelujemo kot gostje v netekmovalnem delu na kakšnem festivalu. Čeravno glasba ni tekmovanje, pa lahko s pomočjo le teh spoznamo odlične vokaliste, pevce in glasbenike

Ali si že kdaj pela solo? Ali si želiš?

V skupini še nisem pela pravega sola, nekajkrat sem se preizkusila v kakšnem tercetu. Mislim, da se vsak pevec želi kdaj preizkusiti kot solist, tudi jaz. Verjamem pa, da mora biti človek na to pripravljen tako fizično kot psihično, saj to ni mačji kašelj. In verjamem tudi, da ko bom sama pripravljena na to, bom dobila priložnost. Kdo ve, morda že kmalu

Katere skladbe ste že izvajali?

Žanrsko je PJ precej raznolik. Izvajamo najrazličnejše zvrsti, od popa, rocka, jazza, bluesa, brazilske bossa nove, swinga do funka in close harmony. Seveda gre tu za priredbe najrazličnejših skladb. Naš največji hit je seveda Africa, ki ima na YouTubeu več kot 12 milijonov ogledov. Seveda pa na naših koncertih najbolj »zažge« skladba AvsenikMedley. V zadnjem času imamo v svojem repertoarju skladbe največjih tujih zvezd, kot so Gloria Estefan, Lady Gaga, David Bowie, Earth, Wind and Fire, Michael Jackson, Toni Cetinski. Izvajamo pa seveda tudi slovenske komade.

Ali bi si želela, da bi izvajali kakšno skladbo po tvojem okusu? Katero?

Vsak član skupine lahko predlaga katerikoli komad si želi izvajati. Po navadi se nabere veliko različnih komadov in izmed teh je treba narediti selekcijo. Selekcijo izvede poseben odbor, ki izbere na leto približno 6 novih skladb. Naš umetniški vodja Peder Karlsson po navadi napiše priredbo ali pa k pisanju le te povabi kakšnega drugega aranžerja. Trenutno nimam posebnih želja, bi bila pa vesela, če bi v prihodnosti naredili kakšen avtorski komad.

Ali si zlahka zapomniš besedila?

Nisem tip človeka, ki bi si besedila zapomnil po dveh ali treh branjih. Potrebujem čas. Šele pred kratkim sem se zavedala, da mi besedila niso pomenila toliko kot melodija in ritem, skladbe sem sodila predvsem po tem. Zdaj pa se zavedam, da imajo skladbe besedila za to, ker hočejo izvajalci z njimi nekaj sporočiti poslušalcem.

Kateri dogodek se ti je najbolj vtisnil v spomin?

V tem času se je zgodilo toliko zanimivih in smešnih reči, da bi težko izbrala samo en dogodek. Predvsem sem vesela, da sem opravila avdicijo in da so me sopevci sprejeli, saj sem s tem pridobila veliko novih poznanstev, predvsem pa tesnih prijateljev.

Imaš kakšno posebno željo glede Perpetuum Jazzile?

Želim si, da bi PJ vedno ostal krog prijaznih, odprtih in veselih ljudi, ki neizmerno uživajo v prepevanju in nastopanju. Želim si, da bi lahko skupaj ustvarjali tudi kot profesionalna skupina.

Ali ga misliš obiskovati tudi v prihodnje?

Ideja, da bi zapustila PJ, me zaenkrat še ni zadela. Trenutno si življenja brez PJ ne morem predstavljati, saj sem našla pravo skupino, prave ljudi, s katerimi lahko skupaj s pomočjo glasbe razveseljujemo množice.

Ilustracija: Tjaša Kovačič, 7. b

Kanarski otoki – evropski turistični paradiž na doseg roke

To je moj zadnji potopis. V zadnji številki Pr(a)ve besede. Glasilo imam rada, saj sem z njim že od prvega vzdihljaja. Bila sem v sedmem razredu, ko je dobil novo obliko, novinarje in ime. Člankov mi nikoli ni bilo posebno težko pisati. Tudi rubriko Potujemo sem vedno z veseljem polnila, ker so potovalni spomini, ki jih moraš za članek obuditi, tako prijetni in topli, da ob pisanju preprosto postaneš boljše volje. Za to, da sem v obdobju zadnje triade sploh lahko kaj napisala, se imam zahvaliti le svojim staršema. V petnajstih letih sta me odpeljala na nešteto krajev in me izobraževala dan za dnem z raziskovanjem novih dežel, kultur in običajev. Cela poletja sta me v našem malem avtodomu, stari, umazani in nehygienični škatli, ki sem jo včasih resnično zasovražila, vlačila po Evropi in mi kazala to in ono. Včasih sem pogledala, spet drugič zavila z očmi. Dala sta mi

največ, kar lahko otrok dobi: strpnost do drugačnih, željo po raziskovanju ter odkrivanju novega in radovednost. Naučila sem se veliko, pridobila izkušnje. Čeprav sem vedno bila jezna, ko so vsi moji prijatelji med počitnicami ostali doma in se zabavali, jaz pa sem zopet morala na pot, sem zdaj, če pogledam nazaj, vesela, da smo šli in videli tisto, kar dan za dnem v Centru ali BTC-ju pač ne moreš. Vzroki sporov med nami so bila in so še zmeraj potovanja, a mi je vseeno v zadovoljstvo, da sta mami in oči kljub mojim histeričnim napadom, ko sem na primer izvedela, da gremo za mesec dni v Romunijo, vztrajala in me jemala s seboj. Njuno potrpljenje je bilo (skoraj) neskončno.

V potovanje, ki ga imam v namenu predstaviti v tej poletni številki, pa me ni bilo treba siliti. V mrzlem februarju, ko se večina sošolcev drgne po pomrznjenih licih in otopelih nožnih prstih po dolgem smučarskem dnevu, se je moja in tetina družina odločila za zimski oddih na toplem. Podali smo se na enega izmed Kanarskih otokov, okroglo Gran Canario. Že septembra smo rezervirali letalsko karto iz Bratislave, nato pa je bila naloga mlajšega dela družine le ta, da smo odštevali mučne šolske dni do odhoda. Zakaj smo bili prepričani, da bodo to najboljše počitnice leta? No, leto poprej smo obiskali njenega mlajšega brata, otoček Lanzarote. In bili smo navdušeni. Tudi letošnji oddih nas ni pustil hladne. Pravzaprav je bilo precej toplo.

Gran Canaria:

2012, Bratislava

Glavno mesto: Las Palmas

Število prebivalcev: 800 000

Velikost: drugi največji otok, 1560 km²

Razdalja do Afrike: 150 km

Razdalja do Evrope: 1350 km

Lanzarote

2011, Bolonja

Glavno mesto: Arrecife

Število prebivalcev: 130 000

Velikost: četrti največji otok, 845 km²

Razdalja do Afrike: 125 km

Razdalja do Evrope: 1000 km

Morje, sonce, plaže, kopanje

Če ste željni namakanja v mlakužasto toplem morju in sončenju pri štiridesetih stopinjah, Kanarski otoki tudi poleti niso prava odločitev. Temperatura zraka se vse leto giblje okrog 25 stopinj Celzija, morje je hladnejše. To je Atlantski ocean, voda za dolgotrajno čofotanje ni najbolj primerna, plaže pa so hladne in vetrovne. A kot da bi se nam narava posmehovala, je obala kljub vsemu preprosto dih jemajoča. Je dolga, peščena ali vulkanska, čudovita v igri barv in najrazličnejših kamnin. Le mrzla je. Da turisti ne bomo preveč razočarani, pa nam otok ponudi drugačno rešitev: vsako obmorsko mestece, vasička, pristanišče ali hotelsko naselje ima svojo zavetrno idilično plažo, ki pa je največkrat umetna. Pri Puerto de Moganu lahko uživamo na plaži s palmami, prozornim morjem in belim peskom, ki pa so ga uvozili s Karibov. Na Lanzaroteju je obala podobna, še posebej zanimiva pa je na predelih, kjer se nad morje dvigujejo vulkanske pečine in ustvarjajo veličastne peneče valove. Področje je primerno za solinarstvo. Tudi tam so seznanjeni s poseganjem v naravo: ustvarili so laguno/plažo, pravo pašo za oči; Jameos del Agua pa od turistov za ogled zahteva plačilo.

Splošno gledano so za kopanje na Kanarskih otokih izpolnjeni vsi pogoji razen podnebja. Pravzaprav pa je bilo to zmerno ozračje meni še najbolj všeč. Klima pri 25 stopinjah je popolna: če prideš poleti iz Ljubljane s 35 stopinjami, se prijetno ohladiš, pozimi segreješ in pozdravljaš pomlad, ki se približuje doma.

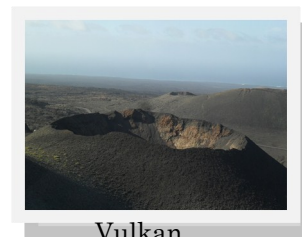

Vulkanska pokrajina na otoku Lanzarote

Kulturna dediščina

Oba otoka sta bila naseljena že pred našim štetjem, najbolj pa so ju zaznamovala stoletja pod vplivom španskih priseljecev. Kultura je zaradi razgibanega reliefa, različnih etničnih skupin in burne zgodovine precej pestra. Stvari je toliko, da je kljub majhnosti otokov težko obiskati, kaj šele popisati vse znamenitosti. Predstavila bom le najzanimivejše.

Lanzaroški arhitekt Cesar Manrique se je rodil leta 1919 v mestu Arrecife. Že pri 23 letih je imel prvo razstavo. Kasneje je potoval po svetu in se učil pri znanih arhitektih. Vedno se je rad vračal na rodni otok in se zavzemal za njegov turistični razvoj. Na

Vulkan

stara leta si je na Lanzaroteju ustvaril dom in tam živel do leta 1992, ko je umrl v prometni nesreči. Doma je ogromno ustvarjal - zasnoval je načrt za laguno Jameou del Agua, narodni park Timanfaya, park kaktusov, več restavracij in razglednih točk. Slaven je bil tudi izven rojstnega kraja: ustvarjal je na drugih otokih in v Braziliji. Mi smo si ogledali njegov dom sredi samotnih in črnih vulkanskih planjav. Ki je precej .. odštekan. Stene so porisane z živobarvnimi skicami, slikami in fotografijami. Bil je tudi slikar in umetnik, po celi hiši so razstavljeni njegova dela. Znal se je prilagoditi okolju – hišo je postavil na območju magmatskih krogel (vulcano bubbles). To so iz magme narejene skulpture v obliki krogle, ki so nastale, ko se je pod tekočo lavo ujel zrak. V njih je Cesar naredil sobe. Pod bivalnim delom je imel prostor, kjer je svoji domišljiji pustil prosto pot. Romantičen bazen, palma sredi sobe, več prostorov za sproščanje, posebna soba za vino, karte, malico ... to je bilo za Manriqua nekaj vsakdanjega. Za nas pa nekaj domišljjskega in osupljivega. Genij pač.

Gran Canaria je drugačna. Njeno bogastvo so naselja. Razdelila sem jih v tri skupine. Najprej so tukaj velikan-ske metropole z mešano populacijo, trgovinami in raznolikostjo, ki ni daleč za evropskimi prestolnicami. Sledijo majhna romantična pristanišča z marino, mestnim vrvežem in plažo. Njihova največja znamenitost so dnevni sejmi, kjer lahko kupiš preprosto vse za vsako ceno. Ponaredki, tradicionalne jedi, zgoščene, obleke visoke mode, kič, kitajska roba, torbice, očala, spominki, frizerske storitve. Najdeš lahko vse. Denar kar izpuhti. Vsaj pri meni je bila denarnica hitro prazna, je pa tudi res, da nadzorovanje nad zapravljanjem ni moja največja vrlina. Pristaniška mesta so živahna in izžarevajo neko veselje in toplino, ljudje so povsod okoli tebe, morje se lesketa, iz balkonov se šopirijo bogate dišave omamno lepih rož, ki se mešajo z vonjem popečenega piščanca. Eno izmed takih naselij je tudi Puerto de Mogan, kjer smo okrepili tudi nekaj družinskih vezi. Bratranec iz ne-vem-katerega kolena ima tam potapljaško središče. Zaupal nam je, kje bomo dobili najboljšega

Narodni park Timanfaya

»grilled chicken«. Res nismo bili razočarani.

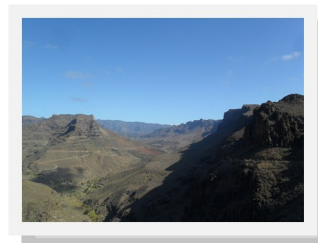
Tretja »kategorija« pa je meni najljubša. V osrednjem, hribovitem delu otoka, prevladujejo majhne, tihe visokogorske vasičke, ki spominjajo na kulturo Mehike. Eno imed takih smo obiskali okrog poldneva. In bilo je kot izumrto. Nobenega znaka življenja, le zvonec je cingljal v zvoniku in pinjini listi so tiho poplesavali v nežnem vetriču na glavnem trgu. Kar strašljivo pravzaprav. Kot da ne bi bili na tem svetu. Ni bilo ravno težko pričakovati Zorra, ki bo skočil izza prvega vogala in potegnil svoj meč. To razmišljanje je prekinil zvonček vrat slaščičarne, kjer smo se najedli domačih sladkosti in se naučili tretji mandlje. Zanimivo!

Narava

V tem pogledu se otoka pravzaprav še najbolj razlikujeta. Lanzarote je lep, a enoličen. Je izrazito vulkanskega nastanka, rastlin skoraj ni, veliko pa je pravkar umrlih ali še delujočih vulkanov, brezen, pečin in jam. Eno izmed takih smo obiskali. Osupljivih kapnikov sicer ni, najbolj zanimiva izkušnja pa je bil ogled jezera, pri katerem svetloba pada tako, da ne veš ali gre za odslikavo reliefa nad jezerom ali je le prehod v drugo, podobno dvorano. Deluje kot izvrstno ogledalo.

Največja znamenitost otoka je narodni park Timanfaya, kjer z avtobusno vožjo po zavarovanem predelu spoznamo življenske pogoje v bližini vulkanov in od blizu vidimo prave kraterje, vulkanski prst in površje. Vulkane sem dotedaj videla le na televiziji in fotografijah in zato je bil ogled le-teh v realnosti precej zanimiva pa tudi zastarašujoča izkušnja. Raje si ne predstavljam, kaj se zgodi, ko gorati velikani začnejo bruhati.

Gran Canaria pa je tako raznolika, da ji pravijo tudi mali kontinent. Vidimo lahko vse: od nežnih in tihih gozdov *pinos canaries* (svetlo zeleni bor z dolgimi iglicami) na vlažnem severu, velikih goratih kanjonov v osrednjem delu, najvišjega vrha otoka Roque Nublo do vročih poletnih sipin Maspalomas na jugu. Raznovrstnost je kar osupljiva, naravna dediščina je zares velika. Turizem, ki počasi zapolnjuje vsak delček otoka, uničuje predvsem to diha jemajočo naravo.

Kanjoni

Ljudje in turizem

Roque Nublo – najvišji vrh
Gran Canarie

Z domačini turist nima stika. Angleži in Nemci so pokupili celoten otok, ustvarili hotel, apartmaje, gostišča. Zaslužek gre večinoma v njihove roke, prav tako pa tujci izpodrivajo domačine. To je še zlasti izrazito pri Gran Canarii, kjer je nemških upokojujencev ogromno. Prodajajo se le njihovi časopisi, televizijske postaje so le v nemškem jeziku, jedilni listi prav tako. V trgovini ob blagajni, kjer ponavadi prodajajo žvečilne gumije ali bonbone, lahko kupiš le Correga tablete. Otoka se prilagaja vsem potrebam in željam gostov, ki so zares zelo številčni. Gran Canaria je prijazna in gostoljubna do vseh. Homoseksualne skupine nimajo nikakršnih težav; še več, imajo svojo plažo, klube in zbirališča. Turizem je najpomembnejša gospodarska dejavnost na otoku.

Na njenem sosedu je zgodba drugačna. Za to vejo gospodarstva bi lahko rekli, da je še precej v povojih. Prevladujejo domačini, turistična središča so redkejša. Tam poiščejo oddih ljudje, ki si želijo miru in samote. Vedno več pa je Angležev – imajo svoj radio, televizijo, tiskane medije in visoko šolo. Tukaj ne gre za upokojujence, temveč mlade družine z otroki, ki se odločijo za spremembo okolja. Lanzarote je pravi kraj za to.

Na obeh otokih pa se razvijajo različni parki, ki zadovoljujejo interese in zanimanja določenih skupin: park kaktusov in narodni parki za naravoslovce, različni živalski parki in vrtovi za ljubitelje živali in vodni parki za tiste, ki brez adrenalina ne morejo živeti.

Težko bi se odločila, kateri otok mi je ljubši. Z veseljem bi obiskala še kakšnega, potem pa bi bila moja oca morda lažje podeljena. A o eni stvari sem prepričana. Na Kanarskih otokih mi je tako všeč, ker obožujem poletje. Takrat se počutim tako odrešeno, čisto, mirno in sproščeno, ko me po ramenih pobožajo jutranji sončni žarki in se velika žareča krogla v gozdu igra igre senc na mojem obrazu. Prevzema me vonj po borovcih in pogled na gladko bleščeče morje. Občutek, ko tvoje gole podplate nežno objame vroč pesek, je naravnost božanski. Tišina, ki sede na poleten planet opoldne, je neprisiljena in domača. Ko zaplavam, se mi vedno zdi, da je morje odplaknilo vse skrbi, napake in težave. Pod vodo ne mislim na nič. Ne velik preprost nič. In ravno to je razlog, zakaj je poletje moj najljubši letni čas. Trenutek, ko je tvoja glava brez misli, je izjemno redek, a zato toliko bolj popoln.

Dolgo sem razmišljala, kakšen naj bo moj zadnji potopis. »Nekaj posebnega mora biti!« sem si rekla. Pa tudi nekaj hitrega, saj me je mamila odeja na borovih iglicah s pogledom na morje, na kateri je ležala knjiga, ki me je trenutno popolnoma prevzela: Dekle, ki se je igralo z ognjem. Pa še mala sestrična me je vlekla za roko in želela, da ji narišem princesko s ponijem. In še NPZ-ji! Pa domače branje. Cankar. Pfff. Tudi prav. Za slovo ni ostalo prav dosti časa. Potopis bo pač standarden. Poletno-prvomajska vročina mi je namreč iz glave odpihnil prav vsako idejo.

Viri:

<http://www.google.si/imgres?q=canary+islands+map+with+names&hl=sl&gbv=2&biw=1280&bih=542&tbnid=r66HwkUeFP94JM:&imgrefurl=http://www.tourist-destinations.com>

http://en.wikipedia.org/wiki/Gran_Canaria

http://en.wikipedia.org/wiki/C%C3%A9sar_Manrique

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Cesar_Manrique_Windskulptur.jpg

Kite na sipinah

Sipine pri kraju Maspalomas

Katja Sluga, 9. a

HOKEJ NA TRAVI

Hokej na travi je ekipni šport, ki se igra na prostem in pri katerem skušajo igralci žogico s palico potisniti v gol. Hokej na travi je eden izmed najstarejših ekipnih športov in ima vsaj 4000 letno zgodovino. S področja Iranskega višavja se je igra hitro razširila na vzhod proti Tibetu, Kitajski in Japonski, kjer so jo podobno kot kasneje v Indiji začeli igrati na konjih, tako da se je počasi razvil polo. Na jug pa se je igra širila v Indijo, kjer je doživela največji razcvet sredi 16. stoletja, oživi pa zopet v drugi polovici 19. stoletja, ko je hokej postal tam nacionalni šport in je to še danes.

PRAVILA IN OPREMA

Hokej na travi se igra na igrišču dimenzij 91,40 m × 55 m. Na vsaki strani igrišča se nahaja gol velikosti 2,14 m × 3,66 m. Moderna igrišča za hokej na travi so narejena iz umetne mase oz. trave.

Palica je dolga približno 95 cm, tradicionalno je narejena iz lesa, čeprav v zadnjem času prevladujejo palice narejene iz karbona. Kovinske palice so prepovedane. Prava stran palice je ravna stran in le z ravno stranjo palice lahko igramo.

Žogica za hokej na travi je okrogla trda, narejena iz plastične mase in praviloma bele barve. Ima obseg med 22,4 cm in 23,5 cm in je težka 156 g do 163 g.

OPREMA IGRALCEV

Igralci imajo obuto športno obutev, ki je praviloma namenjena igranju na umetni travi. Poleg palice, dresov (hlačke in majice) so obvezen del hokejske opreme še ščitniki, čez katere igralec nosi nogavice. Nekateri igralci uporabljajo tudi ščitnik za zobe. Ekipa je praviloma sestavljena iz 14 navadnih igralcev in dveh vratarjev. Istočasno jih je lahko na igrišču največ 11. Žogico lahko igralci v polju vodijo, podajajo ali jo streljajo na gol izključno s pravo stranjo palice. Taktika je podobna nogometni taktiki, torej s tekom, podajami in preigravanji se skuša žogico pripeljati v strelni prostor in doseči zadetek.

<http://image.24ur.com/media/images/600xX/Aug2004/6015053.jpg>

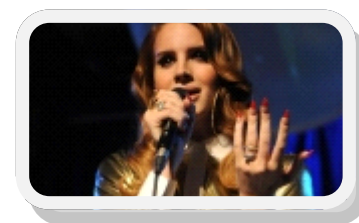
V Sloveniji segajo prvi zametki hokeja na travi že v čas pred prvo svetovno vojno, ko naj bi ga igrali pri ljubljanski Iliriji, v času med obema vojnama pa v ljubljanskem telesno-kulturnem društvu Atena, vendar sta to edina podatka o tej igri pri nas v tem obdobju. Danes so aktivni samo trije klubi HK Lipovci, HK Triglav Predanovci in HK Moravske Toplice. V Sloveniji so edina igrišča z umetno travo namenjena hokeju na travi v Prekmurju, in sicer v Lipovcih, Predanovcih in Moravskih Toplicah.

Tine Bračko, 8. b

L

ANA DEL REY

Pravijo, da je prišla ravno ob pravem času. Amy Winehouse ni več, druga Amy, tista, ki se piše McDonald je zaplavala v drugo glasbeno smer, Joss Stone in Duffy nista več aktualni, obetavna Gabriela Cilmi pa je izgubila tla pod nogami. In prišla je Lana ter čez noč postala kraljica svoje zvrsti, ki ji sama pravi indie pop. A v resnici nam ameriška pevka in tekstopiska želi ponuditi nek alternativen pop s primesmi sadcora, alternativnega hiphopa in chamber popa. Mlada dama z izgledom Brigitte Bardot je prišla tako hitro in nenadno, da se je od nje-nega prvega albuma pričakovalo ogromno. Bil je nova »velika stvar«.

Kako pa se je vse skupaj sploh začelo?

Elizabeth Woolridge Grant se je rodila 21. junija 1986 v bogati newyorški družini. Oče ji je omogočil veliko pevskih in glasbenih šol, potovanj in izkušenj ter ji še zmeraj pomaga pri njenem uveljavljanju v medijskem svetu.

Že kot najstnica je pisala pesmi in nastopala v klubih. Leta 2008 se je prvič pojavilo ime Lizzy Grant. Kot pridna punčka s svetlimi lasmi je dve leti kasneje izdala prvenec, katerega uspešnost ni bila ravno največja. Občinstvo ga je kljub kvaliteti spregledalo. Umaknila ga je iz prodaje in se odločila, da ga bo ponovno izdala letos poleti. Do takrat pa se je marsikaj spremenilo. Poleti 2011 je na spletnem portalu Youtube objavila pesem Video Games, ki je bila uvod v nestrpno čakanje na njen debitanski album Born to Die, ki je izšel januarja letos. Njeni videoposnetki so deležni neskončnega števila klikov, zamenjala je stil, način obnašanja, njene slavne ustnice so nekako ... zrastle, spremenila je ime. Od kje sploh ideja za tako nenavadno poimenovanje? Če gre verjeti govoricam je vzdevek nastal kot plod dolgih mesecev počitnic v Miamiju, kjer se je pogovarjala s svojimi prijatelji v španskem jeziku in začutila, da Lana del Rey nosi nek glamur morja in zveni prijetno, ko beseda pride na konec jezika. Malce čudaško, ni kaj, a vsi se strinjajo, da ji ime odlično pristaja.

Na Laninem albumu lahko poslušamo zgoraj zapisane skladbe, med katerimi ima najuspešnejši komad na Youtubeu kar 40 milijonov ogledov.

Kar nekaj kritik je prejel Elizabethin glas. Nima najboljšega vokala, a je glas šolan in presenetljiv zaradi izjemno nizkih melodij, ki jih lahko odpoje. Glas si želi biti bolj moški kot ženski in je vedno v ospredju. Spremljajo ga hip-hop beat, kitare, violine in klavirski ter orkestralni vložki.

Besedila piše sama. So preprosta, na trenutke plehka, a odpirajo nenavadna in dvoumna vprašana, ki poslušalca pritegnejo. Tudi teme so zanimive in drugačne. Govori o ameriškem snu, svoji ljubezni do barab, nesrečni zaljubljenosti, zgodbi o osamljeni deklici, nekdanjih partnerjih, izgubljeni generaciji, navdušenjem nad glasbo in svojimi vzorniki ter vplivi (v pesmi Million Dollar Man časti Elvisa Presleya). Med prave vzore lahko štejemo še Britney Spears, Eminema, Nirvano, Curta Kobaina in glasbo šestdesetih ter petdesetih let nasploh.

Born to Die so ljudje opazili. Jo nominirali za najboljšo novinko, pesem in spot (Video Games). Dobila je nagrado za »novo veliko stvar« pri Q Awards in najboljši preboj v ospredje pri BRITawards.

Ves uspeh pa so nekoliki zasenčili nastopi v živo. Kritike so bile slabe, nekajkrat je bila med petjem celo pijana.

Prvi album Lane del Rey je pokazal, da je glasbena scena pripravljena nanjo in njeno glasbo, pa tudi to, da bo morala Lana še veliko delati, nastopati, pisati in peti, da bo tudi ona pripravljena na pričakovanja, ki jih vsi gojijo do »gangsterske različice Nancy Sinatra« in da bo imela možnost ta pričakovanja tudi izpolniti. Born to Die je pokazal, da BO postala velika stvar.

Vir: www.lanadelrey.com

Katja Sluga, 9. a

SAMO ZA DEKLETA

Kako bom vedela, da fant misli resno?

Če bi rada hodila z nekim fantom, potem si seveda želiš, da tudi on misli resno. Rada bi, da te ceni, se s teboj ukvarja, ti želi dobro. Nikakor seveda ne gre, da bi te poniževal, prizadel ali prevaral. Želiš si prijateljstvo, ki temelji na medsebojnem spoštovanju, zaupanju in partnerstvu. Želja je povsem upravičena. Kdor se pusti izkoriščati in potlačiti, je sam kriv. Prijateljstvo, ne glede na to, kako globoko postane, se dotakne tvojih čustev, misli, želja in vrednot. Ne pusti te hladne. Odpreš se drugemu in mu s tem podariš zelo dragoceno darilo. Prav to pa z vso pravico pričakuješ tudi od njega.

Vedeti pa moraš, da se v tem darilu skriva tudi tveganje. Ko se odpreš, postaneš ranljiva. Prijateljstvo je pogojeno z zaupanjem. A ker ne moreš vedeti, ali bo tvoje zaupanje 'poplačano', daješ nekako na predujem, pa še zavarovati ga ne moreš. K bistvu ljubezni spada, da je to darilo brez zavarovanja.

Seveda ni nihče ne želi kar slepo v pogubo, zato si sprva previdna. Začetna previdnost je čisto v redu, še več, za odnos je celo nujna. Vzemi si čas! Zaupanje se ne pojavi kar takoj v prvem trenutku, potrebno je, da se razvija in raste. Tudi prijateljstvo in ljubezen se ne zgodita kar od danes do jutri! Zato pa moramo doživeti vse svetle in temne strani drugega; moramo se navdušiti in morda celo nekaj časa noreti drug za drugim. Da spoznaš pravega prijatelja, rabiš veliko časa. Nekaj drži kot pribito: če te fant že prvi večer sili v posteljo, potem to zagotovo ni znak, da s teboj misli resno. Če bi bilo tako, bi vama dal čas, v katerem bi se resnično dobro spoznala in si tako tudi ustvarila trdne temelje za ljubezen. Bodi torej pozorna na stavke, kot so: »Če se zdaj ne dava dol, je med nama konec!« Kdor te skuša izsiljevati, ni vreden tvoje naklonjenosti. Četudi je boleče – zavrni ga in se poslovij od njega, saj prav zagotovo ni tvoj sanjski princ!

TISTA MAJHNA RAZLIKA – ZAKAJ DEKLICE IN ZAKAJ DEČKI?

Odgovor tiči v kromosomih. Ko se spojita dedni zasnovi matere in očeta, prispevata vsak po 23 kromosomov in tako nastane genska informacija, ki jo potrebuje novo bitje. Kromosomi so majhne, nitkam podobne strukture v jedru vsake celice. So nosilci dedne informacije, ki so organizirane v nešteti delih – genih. Vsaka celica jajčeca nosi kromosome X, celice semenčice pa kromosome X ali Y. V trenutku, ko spermij oplodi jajčece, je odločeno, ali bo otrok deček ali deklica, odvisno od tega, katera celica semenčica je zmagala v tekmi. Kromosomi od 1 do 22 so povsem enaki, 23. kromosomski par pa določa spol. Pri deklicah ima ta kromosomski par dva kromosoma X, pri dečkih pa kromosom X in kromosom Y.

Prirejeno po knjigi: SAMO ZA DEKLETA.

Maja Papež, 8. b

Ilustracija: Hana Podvršič

SAMO ZA FANTE

Zaljubljen sem

Zaljubljenost je najlepše čustvo na svetu. Če te je prevze-
lo, boš plaval v oblakih, mislil samo na svojo drago in se
počutil v devetih nebesih.

Kdaj te bo zadelo ko »strela z jasnega«, se nič ne ve. Neka-
teri so nesmrtno zaljubljeni že pri 12-ih letih, drugi čakajo
na veliko ljubezen tam do 17. rojstnega dne. Vsekakor je
ljubezen zelo osebna zadeva in lahko najdeš odgovore na mnoga vprašanja povezana z njo le ti sam ali
skupaj s partnerko.

Kaj pomeni biti zaljubljen za tvoja življenje in kaj za drugega? Kaj čutiš ti – in kaj čuti ona? Kdaj je čas za
prvi poljub, ljubkovanje, spolne odnose? Na vsa ta in mnoga druga vprašanja moraš odgovoriti skupaj z
dekletom. Naša stvar je, da ti svetujemo in nakažemo, kaj je najbolje storiti. Marsikaj iz ljubezni se tiče
nas vseh – npr. aids. Poleg tega se v ljubezni in spolnosti porajajo težave, tudi če si zaljubljen do ušes in
še čez. Poskusimo razložiti, katere so te težave in kako jih je mogoče reševati.

Klapa

Beseda je pogovorna in pomeni skupino, družino, mišljen pa je tesno povezan krog prijateljev.

Moraš biti v klapi?

Večini najstnikov se zdi pomembno, da pripadajo skupini. Zdi se jim, da je veliko stvari, ki bi jih lahko
opravili tudi sami ali v dvoje, veliko bolj zabavno početi v skupini, na primer iti v kino ali se voziti s kole-
som. Drugim fantom in dekletom tvoje starosti – morda tudi tebi – se zdijo klape odveč in neumnost, ker
izključujejo vse, ki jim ne pripadajo. Če pomislimo na velike skupine mladostnikov v zadnjih desetletjih,
imajo tisti, ki jih odklanjajo, v marsičem prav. Pri nas obstajajo »šminkerji«, »frajerji«, »pankerji« in še
kaj. Vsaka skupina uveljavlja posebno zunanost, in sicer z oblačili in frizurami, vedenjem in težnjami.
Pankerji se vse od 80. let 20. stoletja postavljajo z usnjenimi jopiči, varnostnimi zaponkami in indijanski-
mi kroji ter odklanjajo načela potrošniške družbe, šminkerji pa skušajo biti podobni svojim staršem: prila-
gojeni, potrošniško usmerjeni in pridni. Skupine druga o drugi govorijo slabo in zelo natančno preverjajo,
koga sprejmejo medse in koga ne, kar še utrjuje občutek pripadnosti. Kdor ne premore ustreznega obla-
čila ali ure določene znamke, ne uporablja v skupini veljavnega žargona, ne spada zraven. Običajna meri-
la, po katerih presojamo ljudi (recimo: »Je prijazen ali ne?«), sploh ne veljajo več.

Po podobni shemi delujejo tudi klape v tvoji šoli, športnem društvu ali v bodoči službi. Skoraj povsod se
ljudje zbirajo v trdne skupine. V njej se počutijo varne, imajo občutek da so zaželeni in včasih celo, da so
več vredni od tistih, ki niso bili sprejeti. Če je v razredu več klap, je vedno ena izmed njih vodilna in jo vse
druge na skrivaj občudujejo. Je tudi v tvojem razredu tako?

Seveda je lepo, če imaš celo vrsto dobrih prijateljev, med katerimi je vedno kdo, ki ima čas zate. Prijatelj-
stvo vsekakor moraš gojiti in ga nikar lahkomišelnost ne zapravlja.

Če pa postane skupina tako zelo povezana, da se navzven povsem ogradi in nikomur več ne dovoljuje
»vstopa«, je to znamenje za težave, ki jih imajo njeni člani. Vodja klape se lahko tako napihne in prevzame,
da se bo čutil ogroženega pred vsakim novim članom. Lahko da se le dela tako samozavestnega, v
resnici pa se le sili. Kdo ve, ali mu prav novi član ne bo potegnil vetra iz jader!

Il.:Hana Podvršič

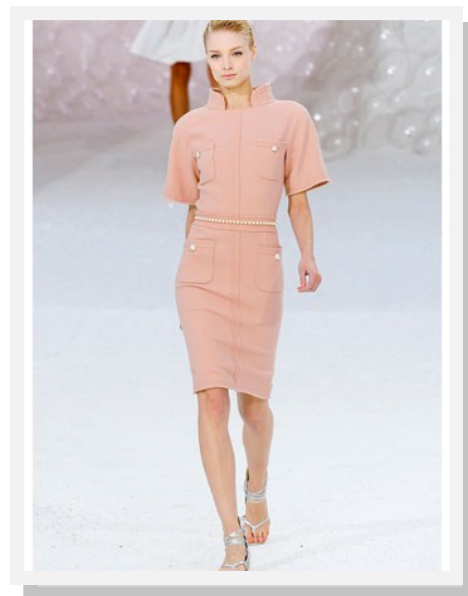
oda: V pridihi cvetja in čipke

Radi berete o modi? Potem bo to prava stran za vas!

To leto smo se člani novinarskega krožka odločili, da bomo pisali o modi. V tem članku boste izvedeli, kakšni modni trendi so bili prikazani na modnih pistah za pomlad/poletje 2012.

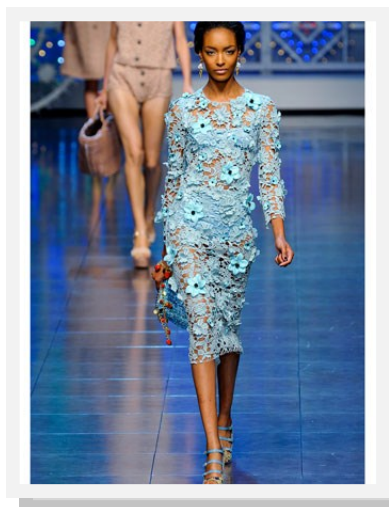
1.) PASTEL

Na modnih pistah smo lahko videli veliko kolekcij, ki je s pasteli oživila pomladno pravljico. Se sprašujete, kaj so to pastel barve? To so zelo nežne in punčkaste barve (svetla zelena, nežna rumena, rozkasta in svetlo modra). Pastel barve smo lahko letos videli v kolekciji Louis Vuitton. Nežno plat so izbrale tudi Valentino, Chanel in Alexander McQueen.

2.) ROŽE, ROŽE IN ROŽE

Pri nežnih vzorcih nikoli ne zgrešiš. Za navdih si lahko ogledate kolekcijo Dolce&Gabbana in Valentino. Za malo bolj pogumne vzorce so se odločili Stella McCartney, Derek Lam in Giorgio Armani, ...

3.) ČIPKA

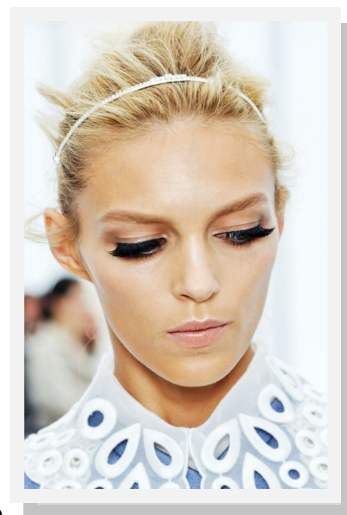
Za bolj »vintage« in unikatni kos oblačila je najbolje čipka. Vendar ne se ustrašiti, ne govorim o čipki, ki jih vaše babice uporabljajo za prte. Čipke je lahko na oblačilu zelo malo. Lahko jo imate tudi samo kot ovratnik pri majici. Za čipko se je odločila tudi modna hiša Versace, Red Valentino in Louis Vuitton.

4.) OVRATNIK, KI GA JE NOSIL PETER PAN

Verjetno si mislite, da sem malo otročja, da omenjam Petra Pana. Vendar njegov ovratnik je dandanes zelo priljubljen. Preprost Peter Pan ovratnik lahko v trenutku popestri navadno belo majico. Lahko jo nosite tudi kot ogrlico.

5.) SKLEPANJE:

To leto smo na modni pisti pomlad/poletje 2012 lahko videli veliko nežnih barv in vzorcev. Kolekcije so nas lahko spominjale na punčkaste barvne oblekice. Z eno besedo lahko rečemo tudi PRETTY CHIC PINK.

Hana Podvršič, 8.b

KAKO SE SPOPAŠTI S PADCI V LJUBEZNI

O tem ne pišem prvič. Nešteto mnogo blokcev in zvezkov sem popisala o svoji ljubezni. Pa ni bilo vedno lahko in ni vedno vse ravno cvetelo. Dostikrat sem se stisnila v kot in popisala pol zvezka, se na dolgo in široko razpisala. Dolgo, zelo dolgo sem se tolažila s pomočjo dnevnika. Pa dnevnik ni bil vedno dovolj, zato sem se zatekla k osebi, ki sem ji neskončno zaupala. Tu si lahko prebereš nekaj mojih nasvetov, kako se pobrati, ko si popolnoma na tleh.

PRIMI ROKO, KI TI PONUJA POMOČ

Ne odvrčaj tistih, ki ti želijo biti v podporo. Ti ljudje so tvoji prijatelji. Prvič bi z odvrčanjem prizadel/a njih, drugič pa bi sam/a sebi naredil/a le škodo. Prijatelji so prijatelji, pomagajo ti v dobrem in slabem, pripravljeni so te poslušati in ti slediti, ne glede na tvoje stanje.

NIKAR NE ZADRŽUJ SOLZ!!!

Z zadrževanjem solz si nakoplješ le še več žalosti. Tudi če si fant, se nikar ne delaj močnega, zjokaj se. VENDAR POZOR!!!!!! Nikar ne jokaj v pričo nje/njega. Mislil/a bo, da to hudo obžaluješ, da te je zlo-mil/a in se počutil/a močnega/o in zadovoljen/a bo s tem, da te je ponižal/a. Ljubljeni osebi pa žalost lahko izraziš tudi z besedami. Čeprav se pri nekaterih na to nikakor ne moraš zanesti, saj bi se iz tvojih besed lahko norčeval/a.

PUSTIL/A ME JE BREZ PRAVEGA RAZLOGA

Si prepričan/a? Še enkrat dobro premisli. Prepričana sem, da je imel/a razlog za ločitev s tabo bodisi dober, bodisi slab. Mogoče je tej osebi šel na živce tvoj pristop do nje, mogoče se ji je zdelo, da se ne zmeniš zanjo... lahko je razlog v tvojih mastnih laseh ali tvojih zanikrnih čevljih. Pogosto se zgodi, da se te naveliča ali se celo zaljubi v drugo osebo. To je zelo boleče in vem, da se boš težko pobral/a iz tega, vendar čas celi rane. A ne smeš je obsoditi, da te vara, po krivici. Kljub njenemu čudnemu obnašanju jo lahko na tebi moti še veliko drugih reči, kot so tvoje besedišče, tvoji pogledi na njene prijatelje, tvoje ocene in verjameš ali ne celo tvoje smrdljive nogavice, majice, mokre od potu in grozen jutranji zadah. Obstaja še en razlog, da bi te pustila. Če ji ni všeč tvoj stil, se te osebe izogni v velikem loku. Te že ni bila vredna...

ALI OBSTAJA ZDRAVILO PROTI ŽALOSTI?

Vsak mora sam najti svoje zdravilo proti žalosti. Moje zdravilo je nutela na žlico in cedejka Red hot chily peppersov ali Avril Lavigne. Kaj je tvoje, moraš ugotoviti sam/a. Kako? Povsem enostavno. Ko si žalosten/a, dobro pomisli, kaj si tisti trenutek najbolj želiš (če odštejemo tisto osebo) in si to na vsak način tudi pridobi. Ne glede na ceno...

KAJ BOM BREZ NJE/NJEGA? Hej!! Dvigni glavo, saj ni konec sveta zaradi ene/enega punce/fanta. Na svetu so še najmanj 3 milijarde dečkov/deklet, kot je bil/a on/a pa sigurno vsaj 2 milijona... ne sekiraj se zaradi te ločitve. Vem, da je boleča in na začetku nepozabna. A srce preboli še tako hudo poškodbo. Najlažje ti bo, če boš še zmeraj ohranil/a stik s človeštvom. Dostikrat se zgodi, da se v boleznimi imenovani žalost zabarikadiramo v samoto in izgubimo stike z bližnjimi.

ŽIVELA LJUBEZEN

Nikar ne zavrzi svojih čustev zaradi te osebe. Res je, rad/a si jo imel/a, res je, boli. A to ne pomeni, da se moraš do konca življenja zabubiti v žalost in nikoli več ne priti ven. Ljubezen je lepa, ne glede na to kaj se ti v njej dogaja, tu so vedno vzponi in padci, ne moremo pomagati. To lahko sprejmemo in živimo naprej lepo življenje ali pa to nonstop odrivamo stran in se sekiramo za vse, kar se nam zgodi. Kar hočem povedati je, da nikar ne obupaj v katerikoli ljubezenski situaciji, ker boš slej ko prej zadel/a v vrečo z zlatom.

Nekoč mi je prijateljica dejala, da če si z NJIM želim kam priti, naj ga sama vprašam, če sem mu všeč. Tako bom vsaj vedela, kje sem. **BOLJE DA TE ZAVRNE, KOT DA SI CELO ŽIVLJENJE V DVOMIH.** In prav ima... **HVALA**

Lara Mrzelj Lukač, 7. a

MOJE SANJE, MOJI USPEHI

Prepričana sem, da ste si vsaj enkrat v življenju zaželeli biti slavni- biti zvezda. Na vse možna načine ste preračunavali, kako bi postali slavni. Najbrž ste se zavedali, da zato potrebujete vsaj približno dobre ocene. Bali ste se pogledati v spričevalo, ker ste vedeli, kaj vas tam čaka... debel, grd in orjaški cvek se je skrival pod matematiko. Bili ste besni, ker ste vedeli, da ste se učiteljici matematike zamerili že prvi dan pouka. Vedeli ste, da s tako ogabno oceno ne boste nikoli prišli na podelitev oskarjev, pa če se postavite na glavo. Torej, kaj storiti, da se lahko uresničijo vaše sanje? Kaj storiti, da postaneš uspešen?

Nikar ne sanjari preveč. Sam sebi lahko tako daješ lažno upanje in ko na koncu ugotoviš, da se nič od tega ne bo uresničilo, je že prepozno. Si povsem potr in razočaran, ker si pričakoval mnogo več kot le poklic zdravniška ali učitelja narave. Potem pa od žalosti pušiš študij in na koncu do smrti živiš pri starših, če se jim sploh še da ukvarjati s teboj. Ker si povsem obupan, pa za povrh pišeš še v Pil plus teti Justi, kako si nesrečen, ker nimaš partnerja. Jaz se temu ne bi čudila, saj tudi sama ne bi hotela imeti moža, ki bi bil že tako brezposeln, pa bi mi še zmeraj, kljub svojim 30-im letom, nakladal, kako bo bil nogometaš ,»ko bo velik«...

Nikoli nisem rekla, da nimaš osnovne možnosti postati slaven. Pravzaprav te k tvoji želji spodbujam in ti na poti k uspehu in slavi želim veliko sreče. A vseeno ti predlagam, da se ne zaletiš. Verjeti moraš v svoj uspeh in v to vložiti veliko truda. Vaditi moraš ob vsaki priložnosti in svoj prosti čas zapravljati s svojim hobijem. Utrdil boš svoj talent in pokazal, da si dovolj dober za vlogo igralca, pevca ali manekena.

Če se ti res zgodi to, da se v tej neumni ređovalnici pod tvojim imenom znajde slaba ocena, nikar ne odlašaj s popravljanjem. Zdaj mislim, da že vsi vemo, da poved »šica, mtka me bo fentala, če bom dam prnesu kou« ne bo pomagala k boljši oceni. Pomaga lahko le ena stvar... tvoje ZNANJE!!! Zato le pot pod noga pa na poprauca.. posledično pa še proti uresnitvi svojih sanj...

Torej, na popravnem izpitu si si ravnokar prislužil najboljšo oceno... SUPRDUPR!!!! Kar moraš narediti, zdaj veš sam. Poiskati moraš gimnazijo in nato še fakulteto, ki ti najbolj ugaja. Z dobrimi ocenami pa kar vztrajaj. Te so super recept za na pot k uspehu in uresnitvi tvoji sanj.

LARA MRZELJ LUKAČ, 7.a

BOWLING 3000

V prednovoletnem času smo se s prijatelji NK BRAVO, starši in trenerjem zbrali v Dravljah na tradicionalnem bovlanju. Na začetku smo se preobuli v posebne čevlje, potem pa smo se razdeljeni v 5 skupin na petih progah pomerili med seboj. Seveda je bil še bolj zanimiv boj med posamezniki, kjer je vsak tekmoval z vsakim, za čim večje število podrtih kegljev. Čeprav smo bili zgolj priložnostni bovlaši, je bilo velikokrat na monitorjih videti napis, ki je naznanil, da je igralec na tak ali drugačen način podrl vseh 10 kegljev. Po končanem enournem zbijanju kegljev smo malo utrujeni z bolečimi rokami nadaljevali druženje za mizo, kjer smo si zapolnili lačne želodčke in se osvežili s pijačo. Sledil je družaben klepet. Bilo je zelo zabavno. Ob slovesu smo si zaželeli vse lepo v prihajajočem letu in se odpravili proti domu.

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE

V mesecu novembru je moja sestra Špela praznovala svoj osmi rojstni dan. Na praznovanje je povabila svoje prijatelje. Zabavali smo se v športnem društvu Sokol. Njeni sošolci in sošolke so bili prijetno presenečeni, ker je na slavje prišel tudi nekdanji sošolec Vane. Vsi smo zelo uživali v različnih športnih igrah. Punce so bile razigrane pri skakanju po trampolinu, fantom pa so bile v veliko veselje skupinske igre. Tri ure aktivne telovadbe nas je kar pošteno utrudilo. Suha usta so nas večkrat opozorila po kratki osvežitvi in prigrizku. Na koncu smo vse skupaj proslavili s torto. Po končanem programu smo si lahko do prihoda svojih staršev privoščili prsto igro, kar nam je pobralo še preostanek moči. Vsi utrujeni, vendar zelo zadovoljni, smo se počasi poslovili in se odpravili proti domu. Špela je od zadovoljstva kar žarela. Zaželela si je, da bi bilo praznovanje rojstnega dne večkrat na leto.

Anže Anžur, 4. b

KAKO SNEŽAK BERTI PREŽIVI POLETJE

Berti po dolgi zimi še vedno vztraja na polju. Bliža se pomlad in dolgo ne bo več zdržal. Otroci so ga želeli spraviti v hladilnik, a staršem ta možnost ni bila všeč. Bertiju ni ostalo drugega, kot da odide na Antarktiko. Hodil je in hodil.....

.....do poletja. Ustavil se je, kajti ugotovil je, da se tali. Hitro je moral najti zavetišče. Usedel se je pod drevo in začel razmišljati, kako bo preživel poletje. To ne bo lahko. Zima je mrzla, poletje pa vroče. Hitro mora do Antarktike, ampak kako? Mora se nečesa domisliti. Katapult? Velikanska frača? Ali pa morda plavanje čez ocean? Katapult – preveč negotov, frača – prenevarna, plavanje pa mu tudi ni dišalo.

Zrak, se kar naenkrat spomni. Letalo? Helikopter? Čakaj, če se stali, lahko poleti v nebo (izhlapi) ter tako preleti vso pot do Antarktike. Začel se je pripravljati za odhod. Najti mora vroč kraj, da bo lahko izhlapel. Morje! Zagledal je morje. Tam se bo lahko sončil. Tekel je, no, pravzaprav niti ni tekel, hodil je, ker je bil debel. Čez nekaj minut je prispel do morja. Sončil se je in sončil, dokler ni izhlapel in poletel v nebo. Letel je! To je bilo zabavno! Zabaval se je več ur, potem pa se je osredotočil na potovanje. Srečal je še veliko vodnih kapljic in se z njimi pogovarjal. Zanimalo ga je, od kod prihajajo. Ene vodne kapljice so prišle iz Amerike, druge iz Azije, tretje spet iz Amerike in tako naprej. Potovale so okrog sveta. Nekatere kapljice so se poslovile že na tretjini poti, nekatere pa so bile namenjene na Antarktiko kot Berti.

Končno, Antarktika! Tako velika, tako bela, prelepa, ampak tako sama. Berti si ni mislil, da bo tako, a je bilo. Nobenih prijateljev, nič.

Tristan Ng'inja 5.b

Ilustracija: Petra Birsa

BILO JE NEKOČ

Nekoč so na kmetijah poljske pridelke obirali ročno.

Mami mi je pripovedovala, kako so takrat, ko je bila ona majhna, obirali koruzo. Njena babica in dedek sta imela kmetijo in veliko polje s koruzo. Ker jo je bilo tako veliko, sta prosila sorodnike, da bi jima pomagali. Dedek je otroke peljal na vozu. Ko so prišli na njivo, so začeli obirati koruzo. Mami je jopico pustila pred kravo. Krava ji je seveda pol jopice pojedla. Babica je za odmor pripravila malico.

Danes imajo na kmetijah traktorje in druge stroje za pospravljanje pridelkov.

Brina Plevčak, 4. a

NAROBE DAN

Moj narobe dan se je začel že zjutraj. Ko sem si umival zobe, se mi je zlomila zobna ščetka. Na poti v šolo je deževalo in veter mi je odpihnil dežnik. Pošprical me je avto.

V šoli je bilo najhuje. Bil sem vprašan družbo in dobil cvek. Med glasbo sem bil zaspan. Zaspal sem. Učiteljica me je kregala. Med odmorom sem se stepel s sošolcem, oba sva morala k ravnatelju. Po odmoru smo šli na športno, strgale so se mi hlače tako, da so se mi videle spodnje hlače. Pouk se je končal s slovenščino, kjer nisem vedel, kako se napiše pacient.

Domov sem prišel čisto zdelan. Bil sem zelo žejen, toda kozarec mi je padel na tla in se razbil. Ko sem hotel gledati televizijo, je bila pokvarjena. Moj dan se je končal v postelji, kjer sem se pokakal.

Brina Plevčak, 4. a

NAROBE DAN

Nekega jutra sem se zbudila zelo naspana. To se mi je zdelo precej čudno. Ko sem pogledala na uro, je bilo 8:00. Hitro sem se oblekla in stekla v šolo. Zamudila sem 20 minut. Učiteljica me je oštela in mi dala podpis v beležko. Pisalo je, da je Monika Lisjak zamudila odmor. Tudi to se mi je zdelo čudno. Potem sem ugotovila, da imamo namesto pouka odmor. Za kosilo so bili pečeni črvi z gnilo paradižnikovo omako. Po kosilu se je cela šola postavila pred šolo. Vsak, ki ni pojedel kosila, je moral narediti 184 počepov. Jaz sem bila edina. Ko sem prišla domov, so vsi gledali televizijo. Niti odzdravili mi niso. Šla sem se učiti. Čez nekaj časa so mi prišli povedat, da moram spat. Presenečena sem bila, saj je bila ura komaj 18:15. Tako sem šla pač spat in tega dneva je bilo konec.

Monika Lisjak, 4.a

NAROBE DAN

Ko sem šla v šolo, sem petnajst minut zamudila. Učiteljica me je tako nadrla, da sem mislila, da sanjam. Bilo je kosilo in hrana je bila zanič. Bila sem tako lačna, da bi še vola pojedla.

Ko sem prišla domov, ni bilo niti drobtinice. Tri ure sem čakala očija, da pride iz trgovine.

Potem sem že imela tenis. Vse sem naredila narobe, vsi so se drli name, še posebej trenerji. Nato sem prišla domov in ni bilo televizijskega signala.

Rekla sem si, da je bil danes moj najslabši dan v življenju.

Nina Majerle, 4. a

Ilustracija: Lara Dobnikar

Moja pot v šolo

Nejčeva pot v šolo je kratka. Toda nekega dne je bila zelo dolga. Trajala je več kot 3 ure.

Nejcu se nekega dne ni dalo hoditi, v šolo se je odpravil s kolesom. Na pol poti mu je počila guma. Na srečo se je mimo pripeljal oči. Nejc je stopil v avto. Oče pa je ravno takrat dobil klic, da mora na Brnik. Tako sta šla na Brnik. Tam se je oči zadržal 2 celi uri. Nejc si je takrat ogledal letala. Potem se je Nejc v šolo odpravil z letalom. Da so vse pripravili, so potrebovali 10 minut, 20 pa, da so prišli na šolsko dvorišče. Na srečo na dvorišču ni bilo nikogar. Nejc je prišel v šolo zadnjo uro.

Zdaj gre Nejc vsako jutro v šolo peš, tudi če dežuje, sneži ali pa če močno sije sonce.

Brina Plevčak, 4. a

Na poti v šolo

Moja pot v šolo je kratka. Sprehodim se v obliki črke I. Grem mimo Mercatorja in garaž. Včasih srečam kakšno sošolko. Takrat greva skupaj v šolo. Ni mi všeč, da so avtomobili parkirani kar na pločniku, saj moram potem hoditi po cesti. Zraven Mercatorja je bar. Tam kadijo, zato mi ni všeč hoditi tam mimo. Včasih zaradi avtomobilov, parkiranih na pločniku, ne vidim, ko grem čez cesto. To me moti.

Všeč mi je, ker grem v šolo lahko tudi ob 7:50, pa ne bom zamudila.

Monika Lisjak, 4. a

RIBA

Doma imamo ribe. Všeč so mi, ker so zanimive. Prehranjujejo se s hrano za ribe.

V našem akvariju plavajo ribe žalovalke, plati-ji, neonke ter prav posebna ribica, ki se ji reče siamska bojna ribica. Ima dolg moder rep in ima prav posebno hrano. To ribico smo mamici kupili za rojstni dan. Ime ji je dala Blue. Vsake štirinajst dni očiju pomagam zamenjati vodo in očistiti akvarij.

Naše ribe zelo rada opazujem med igro in bojem za hrano. Na naše ribe sem se zelo navadila, zato sem žalostna, če katera pogine.

Tanaja Petrovič, 4. a

Pravljica o vrani, levu, psu, kravi, miški, kači in tigru

Nekoč je bilo sedem živali vrana, lev, pes, krava, miš, kača in tiger. Odločili so se, da gredo iskat svobodo, ker se jim je zdelo, da so preveč utesnjeni v mali hiški. Hodili so dvanajst dni in dvanajst noči. Prispeli so do zelo globokega jezera.

Imenoval se je svoboda. Mislili so, da je v jezeru svoboda. Zato so šli plavat.

Plavali so sedem ur. Lev je ugotovil, da v jezeru ni svobode. Šli so naprej in ko so malo hodili, so zagledali ogromnega triglavega ptiča, ki je varoval svobodo. Rekel je, da mu bodo morali izpolniti tri želje, če hočejo priti do svobode. Prva je, da si mora lev ostriči grivo. Druga je bila ta, da se je morala krava sedemkrat pomolzti.

Tretja pa je bila, da je morala kača dati za prisego, da ne bo nobenega več pojedla. Lev je s težkim srcem ostrigel grivo. Za kravo ni bilo to nič posebnega. Kača pa je pač hočeš nočeš morala dati za prisego.

Tako so našli svobodo in so bili zelo srečni.

Zarja Šebenik, 4. a

Med odmorom

Nekoč je bil en odmor, ta odmor je bil nekaj posebnega. Ta odmor se je nas šest sošolcev lovilo po razredu. Učiteljica nas je opozorila prvič, a igra nam je bila tako všeč, da smo se igrali naprej. Učiteljica nas je opozorila še drugič in tretjič in jo je minilo. Poklicala je le nas šest, in povedala: »Zdaj pa konec heca,« je jezno rekla in si je izmislila kazen. Kazen je bila ta, da smo morali odmore cel teden preživeti na svojih mestih.« Ta kazen pa je res huda, » smo si rekli in bili čisto tihi. Čez teden smo gledali knjige, risali in se pogovarjali. Od te kazni se nikoli več ne lovimo v razredu.

Lenart Bartol, 4. a

MED ODMOROM

Odmore imam rada, ker se lahko igram s prijateljicami in ker takrat lahko delamo stvari, ki med poukom niso dovoljene.

Včasih smo se s puncami igrale banko, sestavljale plesne točke ali kaj podobnega, a zdaj je zavladal tarok. Tarok se igramo skupaj s fanti, zato se velikokrat tudi malo skregamo. Če so kdaj zasedena vsa mesta, se jaz igram activity. Ta igra mi je všeč, ker je to igra tudi s pantomimo, ki pa je meni zelo zanimiva. Pred testom se med odmori učim ali ponovim snov, ki sem se jo naučila že med poukom ali doma.

Želim si, da bi se nekoč vse ure v šoli imenovala odmor (recimo: namesto matematike odmor ...) in da bi se s sošolkami in sošolci lahko cel dan samo igrali.

Tanaja Petrovič, 4. a

BADMINTON

Badminton je moj najljubši šport, zato ga tudi treniram.

Za ta šport potrebujem le nekaj stvari. To so lopar, športni copati, hlače, majico s kratkimi rokavi in pijačo.

Ko pridem na trening, vstopim v garderobo. Običajno pridem med prvimi, a kmalu pridejo še druge punce. Začnemo neumorno klepetati in zato preoblačenje traja malo dlje.

Imena drugih punc so Julija, Julija, Eva Neža, Nika, Sara in Sara. Imena fantov pa so Klemen, Klemen, Vid, Vid, Mitja, Javor in Rok. Naši učiteljci pa je ime Maja.

Za ogrevanje igramo rokomet, nogomet, lovljenje, kamikaze, finsko ali pa touch ball.

Učimo se pravičen udarec in še nekaj stvari.

Igramo na točke in brez točk. Ko igramo na točke, igramo do sedem, osem, enajst ali enaindvajset. Ko si prvi priigra določeno število točk, se premaknemo za eno polje v desno.

Po končanem treningu se v garderobi še več pogovarjamo in zato med zadnjimi pridem ven. Mami me potem sprašuje, zakaj sem zadnja, jaz pa ji po pravici povem, da se mi ne ljubi preoblačiti.

Zarja Šebenik, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

V prvem razredu sem začel trenirati tenis. Treniram ga na Olimpiji dvakrat na teden. Moj trener je Fonzi.

Pri tenisu lahko igrajo štiri ali dva igralca. Lahko se ga igra na umetni masi, lešu in na travi. Jaz ga rad igram na lešu. Najtežje pri tenisu je servis, ker moraš žogico natančno zadeti v nasprotno polje. S svojo igro sem vedno zadovoljen. Moj vzornik je Novak Djokovič.

Tenis igram tudi z atijem in mamo. Še kakšno leto in ju bom premagal.

Nace Geršak, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Moj najljubši šport je plavanje. Najbolj všeč mi je zato, ker dobim veliko kondicije.

Pri plavanju se učimo plavati delfin, hrbtno, prsno in krael. Treninge imamo petkrat na teden, od pol petih do šestih. Na vsake toliko imamo tekme. Ponavadi sem zelo uspešen. Imam pa tudi zelo veliko medalj. Najraje imam prsno.

Plavanje priporočam vsem.

Nej Fajon, 4. a

BILO JE NEKOČ

Nekoč so živeli Rimljani. Živel so v velikih palačah. Imeli so sužnje, ki so jim stregli dan in noč.

Rimljani so v življenju delali tri stvari: vojskovali, dobro jedli in se zabavali. Suženj ni želel pospravljati za Cezarjem, Cezar se je razjezil in ga vrgel levom. Boril se je proti levu, na koncu ga je suženj prijel za zobe in ga vrgel ob ogrado. Cezar ni mogel verjeti, zato ga je dal v ječo. Suženj je dobil ključ, ko je vojak zaspal. Zbežal je skozi zadnja vrata. Potem je Cezar poslal okrepitev.

Vojski še niso našli sužnja in mogoče ga iščejo še danes.

Žiga Ferjančič, 4. a

NA POTI V ŠOLO

Večina otrok hodi v šolo s starši, jaz pa sama. Veliko otrok gre tudi z avti, jaz pa peš. Moja pot v šolo je kratka.

Ko stopim iz bloka, pomislim, če imam vse kar potrebujem za šolo. Na poti v šolo me veseli, da grem lahko s sošolko Saro. Med potjo se pogovarjava o različnih stvareh. Če Sara zboli, razmišljam, kaj bomo delali v šoli. Razveseli me, ko srečam še kakšno sošolko.

Moja pot v šolo je zabavna, ker se s Saro včasih malo pohecava. Na poti v šolo bi spremenila le eno stvar, da s Saro ne bi šli mimo bara, kjer kadijo.

Katja Novak, 4. a

LEV

Levi so mi zelo všeč, ker so pogumni.

Hranijo se z mesom. Uvrščamo jih med vretenčarje in sesalce. So zelo dobri lovci. Leve vidimo tudi v živalskem vrtu. Imajo grivo, dolg rep, košato dlako, močne tace ter ostre zobe. Levi živijo v tropu, samice vzgajajo svoje in tuje potomce. Lovijo v skupini, in sicer tako, da obkrožijo žival (antilopo, zebro, žirafa) in jo napadejo iz vseh strani. Levi označijo svoj teritorij z izločki in drugim levom ne pustijo vanj.

Priporočam vam, da si pogledate kakšen dokumentaren film o levih, saj se lahko iz njih veliko naučimo.

Aneja Petrovič, 4. a

BILO JE NEKOČ

Ko zaslišim besedo nekoč, pomislim na čas, ki se je dogajal pred stotimi leti. O tem času vem, ker smo se pogovarjali malo v šoli, malo pa sem izvedela od starih staršev. Izvedela sem, kako se je živelo in kako je bilo v šoli. Videla sem tudi nekaj starih predmetov in denarja.

Včasih so v šoli imeli zvezke in učbenike brez barv. Če si imel nakit, si moral sestiti na osla in nekaj po tiho brati, če pa si bil poreden, si moral klečati na koruzi ali na kristalčkih soli. Likalnik je delal na vročo vodo. Stranišče so imeli na štrbunk. To pomeni, da ni bilo vode za potegniti. V starih časih tudi niso imeli elektrike. Njihovo svetilo se imenuje petrolejka. Ni bilo trgovin, hraniti so se morali z domačimi izdelki. Njihov denar se je imenoval dinar. Ko so kravo pomolžli, so vedro obesili na palico, jo obesili za vrat in jo obnesli domov. Hiše so imeli iz lesa. Streho so lahko imeli iz slame.

Za konec lahko povem, da se je do danes svet zelo spremenil. V starih časih so bile nekatere stvari lepe, ampak danes mi je lepše.

Katja Novak, 4. a

ANJINE MIŠKE

Nekoč so bile tri Anjine miške. Vsak večer jih je učila peti in to je ostala njena skrivnost.

Nekega dne je Anjina mama slišala droben nežen glasek. Mama je mislila, da je to Anja. Vprašala jo je, če ona to poje. Anja pa je odvrnila: "Ne, moje miške tako lepo pojejo, pridi pogledat".

Anja je povedala, da jih je ona to naučila.

Mama se je razveselila in poklicala sosede in nato so imeli žur.

Nina Majerle, 4. a

PRVOMAJSKE POČITNICE

Bila sem na morju v Poreču. Tam je bilo zelo zelo zanimivo. Na morju sem spoznala prijateljico Zojo in sem se igrala z njo.

Živa Višnjej, 1. a

BILO JE NEKOČ

Nekoč za devetimi gorami je živel medved po imenu Branko. Zaljubljen je bil v veverico Branko. Veverica Branka pa ga ni najbolj marala.

Branko ji je najprej dal šopek marjetic, a Branka ni bila zadovoljna. Poskusil je s šopkom vijolic, a Branka ni bila zadovoljna. Na koncu je poskusil še s šopkom trobentic, a Branka mu tokrat sploh ni odprla.

Potem se je Branko odpravil domov in na poti je srečal zelo lepo medvedko. Dal ji je šopek trobentic, ki ga je nabral za veverico Branko. Zelo ga je bila vesela in zato se je želela poročiti z Brankom.

Še danes živita zelo srečno z otroki.

Inja Peciga, 4. a

BILO JE NEKOČ

Živela je punčka Karolina. Imela je devet let. Bila je zelo majhna, zato ni imela prijateljev in vsi so se ji posmehovali, kako je majhna. Imela je samo dva prijatelja, muco Taco in kužka Lužka.

Nekega dne pa sta se muca Taca in Kužek Lužek odločila, da ji bosta pomagala. Sklenila sta, da bosta prosila vse mucke in kužke, da bi Karolini pomagali. Zvečer, ko je Karolina že spala, je vsaka mucka objela Karolino, kužki pa so ji dali poljubček. Naslednje jutro je bila Karolina večja od vseh otrok in to kar za eno glavo. Vsi otroci so se hoteli igrati z njo, a Karolina je imela še vedno za svoje najboljše prijatelje kužke in mucke.

Ko je bila Karolina velika, se je poročila z najlepšim fantom v deželi. Imela sta sto muck in sto kužkov in živela sta srečno.

Ula Banovič, 4. a

PES

Pes je moja najljubša žival. Doma imamo psičko, ki ji je ime Lori. Stara je štiri pasja leta.

Poznamo več pasem psov. Lori je pasma bordojska doga.

Ko smo dobili psičko, je bila stara nekaj mesecev. Zelo je bila nagajiva kot vsi mladički. Všeč so mi različne pasme, kot so nemška doga, mops, šicu in kavalir.

Vsak pes mi je po svoje všeč, ker so vsi nekaj posebnega.

Lara Majerle, 4. a

RAKEC IN KOKOSOV OREH

Nekoč je živel rakec. Nekega dne je zaspal. Njegove sanje so potekale takole.

Priplaval je na samotni otok sredi morja. Malo je raziskoval in kmalu našel nekaj trdega, okroglega. Zaletel se je v to stvar in najprej ni vedel, kaj bi bilo to, potem pa je ugotovil, da je kokosov oreh.

Hotel je priti do odličnega kokosovega mesa in mleka. Dolgo ga je ščipal in grizel, a ni mogel prodreti čez lupino.

Spet se je nečesa spomnil. V globini oceana je ležala potopljen gusarska ladja in v njej je nekakšen sveder, s katerim bi lahko predrl kokosovo lupino.

Zaplaval je v morje in hladna voda ga je zbudila.

" Oh, kakšne čudne sanje," si je rekel rakec. " Saj jaz ne jem kokosa!"

Zarja Šebenik, 4. a

PRVOMAJSKE POČITNICE

Jaz sem bila v Benetkah.

Videla sem beneške maske. Hoteli smo priti do železniške postaje, da bi prišli do parkinga. Ampak nas je oči kar peš pripeljal tja. Peljali smo se z gondolo. Bili smo tudi v cerkvi in smo prižgali svečko. Zdaj nas angeli čuvajo. Potem smo šli v trgovino. Kupili smo veliko stvari. Kupili smo tudi hotdog in potem smo se malo peljali. Potem smo prišli do hotela. V hotelu je bilo super in zjutraj smo jedli. Potem smo odšli v dva zabavišna parka. Tudi čofotali smo v morju.

Potem smo šli domov.

Naja Dujič, 1. a

BILO JE NEKOČ

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli kralji, kraljice, princeske, zmaji in druga pravljичna bitja. V deželi lizik, pa je vladala mravlja kraljica s svojim možem - mravljin-cem.

Bila sta ošabna in Berta, kraljica, se je zelo rada lišpala. Imela sta velik roza grad s štirimi stolpi, tri kočije in najdražja oblačila. Berta je imela obleke z obročem, biseri, čipko in še veliko drugih okraskov. Njen mož, Bert, pa je imel nešteto oklepov in oblek. Vsako so krasile tri sponke iz čistega zlata.

Nekega dne pa se je zgodilo. Berta je poslala svojo hčerko nabirat lizike.

Tako je Marta pač šla. Hodila je, hodila, in končno prišla do Lizigozda. Vsako liziko je skrbno dala v šopek. Potem pa je prišla do gromozanske lizike. Nekje je prebrala, da je baje v gozdu velika mesojedka, a temu ni verjela. Šla je do lizike in jo skrbno utrgala.

Med potjo jo je ta pojedla.

Berta in Bert sta bila v velikih skrbeh za Marto. Straži sta ukazala, naj jo poiščejo.

Ko so pripeljali Marto na grad, jo je moral najprej mesar rešiti iz lizike. To je trajalo celo uro.

Ko je bila končno rešena, se je začelo veselje.

Pripravili so popolno gostijo in rajali pozno v noč.

Monika Lisjak, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Moj najljubši šport je ritmična gimnastika. Treniram jo že pet let.

Zdaj gimnastiko že zelo obvladam. Hodim na razna tekmovanja. Moji dve vzornici sta Gruša Kočica in Mojca Rode. Letos bom tekmovala za kadetinje, čeprav bi morala šele za deklice. Moja trenerka (učiteljica) je Viktorija Rus. Kličemo jo Viki. Na gimnastiki imam tudi prijateljice, in sicer dve Ani, Živo, Kim, Lucijo, Izo, Elo, Tesso, Katarino in Anito. Ritmična gimnastika mi je zelo všeč.

Priporočam vam, da si jo ogledate, ali pa se celo vpišete.

Aneja Petrovič, 4. a

KAKO SNEŽAK BERTI PREŽIVI POLETJE

Zima se je bližala koncu, jaz pa sem še vedno stal na strehi našega bloka, kamor me je pozimi postavila Nežka. Bližala se je že pomlad, a so napovedovali nizke temperature.

In res, celo pomlad je bilo hladno, ampak sedaj, konec junija, je tu zgoraj že neznosno vroče. Nekega dne je Nežka s svojim bratcem prišla na streho bloka. Zgrabil sem to priložnost in Nežko prosil, če mi odvijte šal. Na smrt se je prestrašila in se skrila za steber. Njen mlajši bratec Tonček pa mi je pogumno odvil šal. Ko je Nežka videla, da sem prijazen, je prišla do mene in začeli smo se pogovarjati. Potožil sem jima, da je tu zgoraj preveč vroče za snežaka. Prinesla sta mi sončna očala, senčnik in kremo za sončenje. Vendar pa vse to ni pomagalo. Ugotovili smo, da moram s strehe. Ampak, kako bi ostal neopazen? Tonček in Nežka sta me oblekla, da sem še sam sebe komaj prepoznal. Ko nam je po dvajsetih minutah uspelo priti do pritličja, sem se zahvalil in poslovil. Mahnil sem jo dol po ulici, tam pa so stali otroci, ki so me začeli obmetavati z vodnimi balončki. Izgubil sem svojo krinko in bil premočen do kože. Dan za dnem sem taval po ulicah in se na vse mogoče načine hladil. Ugotovil sem, da tako ne gre več.

Nekega dne sem srečal Nežko, ki mi je dala denar, da bom lahko plačal vožnjo z vlakom na Norveško. Odpravil sem se na postajo, a ker sem bolj kratke pameti, sem se usedel na vlak za Afriko. Izstopil sem na postaji sredi puščave. Ko sem ves obupan blodil po puščavi, sem zagledal oazo. Srečen sem stekel do nje. Tam pa sem opazil snežakinjo iz peska. Prijazno se mi je nasmehnila in mi ponudila pijačo. Ko sem popil, sem jo vprašal, kako se je znašla tu. Njena zgodba je bila zelo podobna moji.

Povedal sem ji, da si najbolj želim sneg. Ona pa mi je povedala, da pozna rešitev. Kakšen mesec sva porabila za gradnjo letala, a je bilo vredno. Z letalom sva poletele med oblake in jih s peresi začela žgečkati. Oblaki so začeli kihati in zdaj je vsa puščava v snegu. In zapomnite si, če si tudi vi želite sneg, le požgečkajte oblake in dobili ga boste....

Ana Mulej, 5. b

KAKO SNEŽAK BERTI PREŽIVI POLETJE

V mestu Saldburg, blizu mrzlega ribnika, je živel družina Gomez. Brata Peter in Aljaž se nista veliko prepirala, zato pa se je sestra Ana prepirala z njima. Nekega dne je Peter omenil Aljažu, da je že skoraj pomlad, pa še nista naredila snežaka. Še isti trenutek sta se odpravila na dvorišče, kjer je bilo snega na pretek.

Začela sta delati snežaka, ki bo preživel poletje. Res je bil lep, a manjkali so mu šal, gumbi, kapa, nos, usta. Ko pa sta ga dokončala, ga je sestra Ana porinila v ribnik. Zaradi tega so se veliko prepirali, a sestri vseeno nista preveč zamerila. Naredila sta še enega snežaka, ki pa se je zelo hitro stopil. Bila je že pomlad, snega ni bilo več. Temperatura vode v ribniku pa je bila še vedno pod ničlo.

Velikokrat so se kopali v ribniku, a Aljaža in Petra je bilo strah globine. Bližalo se je poletje. Aljaž in Peter sta že čisto pozabila na Bertija, ki ga je Ana porinila v vodo. Tokrat sta se kopala tudi Aljaž in Peter. Voda v ribniku je bila še vedno mrzla.

Aljaž in Peter sta v ribniku odkrila veliko ledeno kocko. Saj to je Bertie, sta pomislila. Ani sta se opravičila, postali so spet prijatelji in snežak je preživel poletje v ribniku.

Maks Gantar, 5. b

BILO JE NEKOČ

Moj dedi rad pripoveduje zgodbe iz starih časov. Povedal mi je spomine iz otroštva.

Ko je bil majhen, je bila vojna. Včasih so imeli vojniki bunkerje. Vojska se je skrivala po domovih. Dedi se spomni, da so tudi večkrat prenočili pri njih doma. Njegova mama je partizanom pripravila večerjo. Dedi me je odpeljal do jame, ki je bila nekoč skrivališče. Jamo je zelo težko najti. Dedijev oče je bil tudi partizan.

Zgodbe, ki mi jih pripoveduje dedi, so mi zelo všeč. Želim si, da ne bi bilo vojne.

Nace Geršak, 4. a

MAJHEN VRT

V majhnem vrtu je velika hiša, v veliki hiši je majhna soba, v majhni sobi je velika miza, na veliki mizi je majhen računalnik, na majhnem računalniku je velika tipkovnica, zraven velike tipkovnice je majhna postelja, na majhni postelji je velika punčka, zraven velike punčke je majhen psiček, ki leži na velikem predpražniku, pod velikim predpražnikom je majhna smet in čez veliko okno je ravnokar priletel majhen metuljček.

Taja Bricelj, 6. b

MAJHEN VRT

V majhnem vrtu je velika hiša, v veliki hiši je majhna soba, v majhni sobi je velika omara, v veliki omari je majhna postelja, na majhni postelji je velika odeja, na veliki odeji je majhna igrača, v majhni igrači je velika škatla, v veliki škatli je majhen robec, v majhnem robcu je velik kos papirja z zgodbo: V majhnem vrtu je velika hiša...

Tina Sluga, 6. b

Ilustracija:
Katarina Prusnik

DEČEK IMA ...

Deček ima petdeset las. Joj, kako malo las ima!

Deček ima petdeset bombonov. Joj, kako veliko bombonov ima!

Deček ima petdeset celic. Joj, kako malo celic ima!

Razred ima trideset učencev. Joj, kako veliko učencev ima!

Razred ima trideset barvic. Joj, kako malo barvic ima!

Deček ima petdeset misli. Joj, kako veliko misli ima!

Deček ima pet makaronov. Joj, kako malo makaronov ima!

Dedek ima štiri roke. Joj, kako veliko rok ima!

Deček ima petdeset mačk. Joj, kako veliko mačk ima!

Moj pes pa ima 40 zob. Joj, kako veliko zob ima!

Moj pes ima 40 dlak. Joj, kako malo dlak ima!

Lara, Leon, Sara, Urban, Marko, Matic; 6. b

PUJSA IMA ...

Pujsa ima štirinajst pujskov. Joj, kako veliko pujskov ima!

Pujsa ima sto kocin. Joj, kako malo kocin ima!

Gospod ima osemtrideset klobukov. Joj, kako veliko klobukov ima!

Moj prijatelj ima sto evrov. Joj, kako veliko evrov ima!

Moja prijateljica ima sto centov. Joj, kako malo centov ima!

Deček ima petdeset parov čevljev. Joj, kako veliko čevljev ima!

Deček ima eno petico. Joj, kako malo petic ima!

Vid, Jasmina, Nika; 6. a

Ilustracija: Lara Dobnikar

KRALJ MATJAŽ SE PREBUDI

Kralj Matjaž je bil dober kralj, pomagal je vsem, ki so ga prosili za pomoč. Prebivalcem svoje dežele je obljubil pravico. Ko je vladal kralj Matjaž, so bili srečni in zadovoljni. Drugi vladarji so se združili proti njemu. S preživeli vojaki se je skrila v votlino pod Peco, ki se mu je sama odprla in ga skrila. V votlini je Kralj Matjaž za mizo zaspal, zbudil naj bi se, ko se bo njegova brada devetkrat ovila okoli kamnite mize. Takrat naj bi Kralj Matjaž s svojimi vojaki premagal vse sovražnike, pregnal krivico s sveta in spet zavladal.

Brada je rasla počasi, ljudje v dolini pa so komaj živeli...

Tomaž je živel z dedkom in babico in najraje poslušal pripovedke svojega dedka. Verjel je, da se bo kralj Matjaž enkrat zbudil in da potem ne bo več lačen. Ker zaradi lakote ni mogel spati, se je odločil, da bo poiskal skriti vhod v votlino pod Peco in z ukano zbudil kralja Matjaža. Babici je med spanjem odrezal dolgo kito las in jo razdelil na tanke šopke, ki jih je potem zvezal med seboj, s seboj pa je vzel tudi vso prejo, ki jo je dedek uporabljal za zavezovanje vreč in stare vrvi.

Tiho je zapustil dedkovo hišo in hitel proti Peci. Svetil si je z baklo, ki jo je našel v shrambi. Dolgo je hodil. Vhoda ni našel. Usedel se je na skalo in pojedel košček kruha, ki ga je vzel s seboj. Ker so mu drobtine padale po tleh, so se okrog njega nabrale poljske miške, ki so pojedle vse drobtine. Ni jih pregnal. Miške so se odločile, da mu bodo pomagale. Tomaž jim je sledil in naenkrat je stal sredi velike votline. Sredi votline je za mizo spal Kralj Matjaž. Brada se mu je že sedemkrat ovila okrog mize. Tomaž se je takoj lotil dela. Babičine lase je s prejo zavezal k bradi in jih zavil okrog mize. Komaj je končal, se je votlina stresla in kralj Matjaž je odprl oči. Ukana je uspela. Kralj Matjaž se je zahvalil Tomažu in ga objel. Zbudila se je tudi Alenka in celotna vojska. Kuharji so takoj začeli s kuhanjem kosila, glasbeniki pa so zaigrali. Tomaž je jokal od sreče. Matjaž ga je prosil, da naj ostane pri njem in mu pomaga pri vladanju. Bil je vesel, a se je spomnil na babico in dedka, zato je kralju Matjažu povedal, da ne more ostati pri njem. Kralj Matjaž ga je razumel in mu za zahvalo napolnil vrečo z zlatom in biseri. Tomaž se mu je zahvalil in odšel.

Ko se je Tomaž zjutraj zbudil, ni vedel, ali je sanjal ali je res bil pri kralju Matjažu. Potem je slišal babičin krik. Spomnil se je, kako ji je odrezal lase in bilo ga je strah, kako ji bo razložil. Stekel je v kuhinjo. Na mizi je bil kup zlata in biserov. Babica je kričala od sreče. Tomaž se je pomiril in babici in dedku razložil, kako je dobil zaklad. Nista mu verjela.

Zunaj se je oglasila vojaška trobenta. Vsi so stekli na dvorišče, kjer je bila zbrana celotna vojska s kraljem Matjažem. Tomaž je znova jokal od sreče. Vedel je, da bo zdaj vse v redu. Ne bo več lačen in ne bo se več bal.

Babica in dedek sta spoznala, da jima Tomaž ni lagal. Zahvalila sta se kralju za obisk in skupaj so srečno živeli do konca svojih dni. Tomaževi pravnuki pa še danes govorijo o svojem pogumnem pradedku, ki je rešil deželo pred lakoto in sovražnikom.

KRALJ MATJAŽ SE PREBUDI

(»DOŽIVLJAJSKE RIME«)

Kralj Matjaž se nekega dne prebudi
in z vrečo denarja v Ljubljano odhiti.
Vsi vojščaki in Alenka mu na pohodu sledijo,
ker za reveže skrbijo.
Hitro konje pripravijo,
da svojo nalogo v Ljubljani opravijo.

Ljudje se čudijo,
presenečeno gledajo
in nemo opazujejo.

Kralj Matjaž hodi in koraka,
vsa Ljubljana se spremeni,
ker Kralj Matjaž denar deli.
Ko reveži to vidijo, so veseli,
saj denar bodo imeli.
Vlada si takšnega kralja ne želi,
denarja za ljudi ni,
zato mu s policijo zagrozi.

Kralj Matjaž se upira in protestira,
policija ga v jamo zapira.
Vlada se ga resno boji,
vojski lopate razdeli
in ga v jamo za zmeraj zagradi.

Kralj Matjaž, vojščaki in Alenka v jami spijo,
v Ljubljani se ljudje nad revščino jezijo,
vlada in politiki pa sladko se smeji.
Kdaj prišel bo čas,
ki pripeljal bo kralja Matjaža v to našo vas?
Revščina vsaka bi potrebovala junaka,
ki denar bi delil
in ljudi razveselil!

Pod Peco je spet kot prej,
tiho in mirno.

Ko polnoč napoči,
Ljubljančan solzo potoči,
kralja Matjaža si želi,
da ga iz sanj prebudi.
Vojska bi igrala,
Alenka bi z Ljubljančani plesala,
vlada bi reveže obdarovala.

Lev Ogrin, 6.b

SVEČA

Prinesla sem si rdečo svečo,
in upihnila vanjo za srečo.

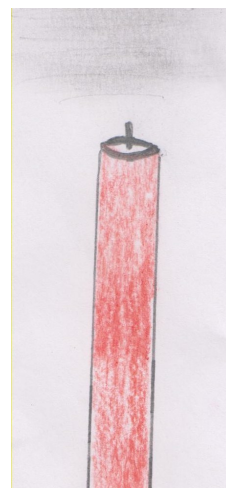
Vendar prinesla mi ni le sreče,
ampak tudi veliko nesreče.

Zato sem kleče zaspala,
in se zbudila takrat, ko se je
sveča nazaj prižgala.

RIMA

Rima je prima,
lahko je velika kot se šika
ali majhna kot pika.

Neja Vrtovec, 6.b

Ilustracija: Neja Vrtovec

POTOVAL SEM Z OLD PUNCO

V nekem blokovskem naselju smo živeli trije prebrisani otroci: Andrej, Miha in jaz, Pipi. Jaz sem imel kratke, štrleče, svetle lase. Bil sem najbolj pogumen, včasih celo preveč. Andrej je bil najmlajši in je bil zelo navezan na mamo. Bil je bolj bojzljiv in ni bil tako pogumen kot jaz. Miha je bil črnolas in je nosil velika okrogla očala. Bil je bolj

zadržan in se ni rad vpletal v naše prepire. Tam je živel tudi Bob, ki je bil starejši od nas. Včasih nam je bil prijatelj, včasih pa sovražnik. Ni bil potrpežljiv in ni želel slišati mnenja od nikogar drugega, vedno je mislil, da ima prav samo on. Imel pa je star avto, ki smo ga imenovali OLD PUNCA. Na ta avto je bil zelo navezan in ni želel, da bi se še kdo vozil z njim. Prav zaradi tega avta pa je bil še bolj priljubljen med nami. Vsi trije smo si želeli, da bi nas Bob peljal s svojim starim avtom, on pa tega ni želel. Ker smo ga neprestano gnjavili, je na koncu le popustil. Bili smo zelo veseli in smo nestrno pričakovali odhod na Bled.

Zmenili smo se, da se naslednji dan dobimo pred blokom. Vsi smo že nestrno čakali v OLD PUNCI, le še Andrej je manjkal. Videli smo ga, kako se nam približuje in teče čez cesto, nato pa je kar naenkrat pridrvel avto in ga zbil na tla. Stekli smo k njemu, vsi smo bili čisto iz sebe in prestrašeni. Ko smo videli, da z njim ni tako hudo in da ima manjši pretres možganov in zlomljeno nogo, smo postali žalostni tudi zaradi tega, ker smo vedeli, da sedaj na vožnjo ne bomo odšli. Andrej je vedel, kako si želimo te vožnje in je dejal, da naj na pot odidemo brez njega in naj ga ne čakamo. Andreja je rešilec odpeljal v bolnico, mi pa smo se odpeljali.

Peljali smo se proti Bledu in prišli do vzpona, ki ga OLD PUNCA ni zdržala, zato smo se morali za trenutek ustaviti. Bob je pregledoval motor, Miha in jaz pa sva stekla do bližnje kmetije, da bi dobila kaj za pod zob. Tam sva spoznala deklico Janjo, ki je ravnokar pobegnila od doma. Bila je žalostna in zelo osamljena. Ni imela ne brata ne sestre, zato se ni mogla z nikomer igrati. Tudi starša nista imela veliko časa zanjo, zato je mislila, da jo nihče ne mara. Ko nama je povedala svojo zgodbo, se nama je zelo zasmilila. Ker sva bila zelo lačna, sva s polic vzela še dva kisl mleka in se odpravila proti OLD PUNCI. Janja naju je prosila, če bi jo lahko vzeli zraven, saj nima družbe, kaj šele primerne prenočišča. Nisva ji mogla reči ne, vedela pa sva, da Bobu ne bo všeč, če jo pripeljeva. Odločila sva se, da jo stlačiva v prtljažnik.

Odpeljali smo se naprej. Ker pa je bil avto že precej OLD, smo se že po nekaj ovinkih spet ustavili. Bob je pogledal v prtljažnik in zagledal Janjo. Najprej je bil začuden, nato pa je seveda najprej pogledal proti nama. Začel se je dreti na nas, nato pa se je sam odpeljal naprej v klanec, nas pa pustil ob cesti. Vsi trije smo bili obupani in nismo vedeli, kam naj sami s seboj. Odkorakali smo v dolino. Zagledali smo trgovino. Ob pogledu nanjo so se nam vsem kar izbulile oči. Zamotili smo prodajalko in ukradli pašteto in malo kruha. Usedli smo se pod drevo in vse to pojedli. Naenkrat smo zagledali Boba, ki se je pripeljal mimo. Ko je izvedel, da smo kradli, nas je vse tako nadrl, da smo se kar tresli in bili smo zelo užaljeni. Odločili smo se, da bomo prespali kar na bližnjem kozolcu.

Zjutraj smo se zbudili in na mestu, kjer je ležala Janja, našli le pismo, v katerem je napisala, da je mislila, da so ljudje drugačni kot njeni starši, a je ugotovila, da to ni res. S tem je mislila predvsem na Boba. Bila je zelo razočarana nad njim. Takoj smo se napotili iskat Janjo. Srečali smo pastirja in ta nam je povedal, da je srečal deklico, ki ga je vprašala, kje se pride na najvišji hrib v tej okolici. Med iskanjem Janje sem se tudi jaz poškodoval, zato smo se morali odpraviti v bližnjo kočo. Tam smo poklicali reševalce, ki so po dolgem iskanju le našli Janjo. Bil sem zelo vesel, da sem imel s seboj mobitel, saj mi je v tem primeru prišel zelo prav. V Janjino dobro so jo odpeljali v prehodni dom. Mi smo se odpeljali domov.

Ko smo prišli domov, smo naleteli na stanovalce bloka, ki so ravno izglasovali, da imamo otroci v kleti bloka lahko disco. Tega smo bili zelo veseli. Izvedeli smo, da je Janja še vedno v prehodnem domu, zato smo odšli tja. Tam smo srečali Janjine starše in povedali smo jim celo zgodbo. Starši so Janjo odpeljali domov. Tega smo bili vsi zelo veseli, videlo se je, da je vesela tudi Janja. Zgodbo smo povedali še Andreju in prav žal mu je bilo, da ni bil z nami. Naše popotovanje se je tako srečno izteklo. Bilo je zelo zanimivo in razburljivo.

Luka Banovič, 6. a

CESARJEVA NOVA OBLAČILA (prvoosebna pripoved-tkalec)

Moj prijatelj in jaz sva sleparja. Nekega dne sva prišla v veliko mesto, kjer so imeli cesarja, ki se je zelo rad oblačil. Odločila sva se, da s potegavščino prideva do bogastva.

Odšla sva dvor in cesarju rekla, da znava izdelovati najlepše blago, katerega neumni in nesposobni za svoje delo ne vidijo. Cesar je bil navdušen in naju je vzel za tkalca. To sva si izmislila, da dobiva denar. Šla sva v tkalnico in se pretvarjala, da tkeva. Dobivala sva denar in hrano. Cesar je poslal njegovega najboljšega starega ministra, da pogleda obleko.

Vprašala sva ga, če so na oblekah lepi vzorci in mu kazala prazne statve.

On ni nič vedel, ampak sva vedela, da nikomur ne bo tega povedal, ker bodo mislili, da je neumen in nesposoben. Rekel je, da so zelo lepi vzorci in barve. Cesar je poslal še drugega ministra, da gre pogledat kakšne obleke šivava. Enako sva vprašala tudi drugega ministra kot prvega. Tudi on se je ustrašil, da je neumen in nesposoben. Ker ni hotel, da bi to vedel cesar in meščani, je odgovoril enako kot prvi minister. Potem je cesar k nama v tkalnico poslal tudi meščane in vsi so govorili, kako lepo je blago. Končno pa je prišel pogledati blago tudi sam cesar. Vprašala sva ga, če mu je všeč najino blago. Cesar ni ničesar videl in se je zelo prestrašil, da je neumen in nesposoben za cesarja. Nato je rekel, da bo obleko iz tega blaga imel oblečeno na procesiji.

Naslednji dan sva oblekla cesarju hlače, suknjič, plašč in ostala oblačila. Tudi vitezom je bila obleka zelo všeč, midva pa sva se po tihem hihitala in si šepetala, kako neumni so vsi na dvoru. Bilo je tako smešno, ko sva opazovala cesarjeve služabnike, kako držijo roke v zrak, da bi izgledalo, da držijo cesarjevo vlečko. Procesija se je začela in nihče od meščanov si ni upal povedati, da nič ne vidijo, ker jih je bilo strah, da bodo izpadli neumni in izgubili službo. Potem pa je nek otrok v množici meščanov rekel, da je cesar gol. O tem so začeli govoriti tudi drugi meščani. Kljub slabi volji cesar ni rekel nič in procesija se je nadaljevala.

Midva s prijateljem sleparjem pa sva od daleč še vedno opazovala cesarjevo sramoto in skoraj počila od smeha.

Il.:Katarina Prusnik

Tim Drekalovič Mencinger, 6.a

CESARJEVA NOVA OBLAČILA (prvoosebna pripoved-otrok)

To je zgodba iz mojega otroštva. Zgodba o tem, kako sem rešil ponos našega cesarja.

Cesar naše dežele je porabil ves svoj denar za to, da se je nadvse lepo oblačil. Nič v naši deželi ga ni bolj zanimalo kot nova oblačila, niti gledališče niti vojska. Vedno ko je kdo hotel videti cesarja, so mu sluge odgovorile: »Cesar je v oblačilnici!« Če se je pa že zgodilo, da je zapustil oblačilnico in šel na sprehod, je pa šel le, da je manj premožnim pokazal nova oblačila.

Vsak dan sem videval, da je v mestece prihajalo vedno več tujcev. Nekega dne sta prišla tudi dva lepo oblečena tujca. Mislim, da sta bila tkalca. Videl sem, da sta vstopila v grad. Bil sem zelo radoveden, kaj se dogaja in sem se skrival v grmovje ter opazoval skozi okno. Opazil sem, da je cesar sprejel tkalca in ju poslal v dvorano s statvami. Še prej jima pa je plačal veliko zlata in jima dal dragoceno svilo ter zlate niti. Hitro sem stekel k drugemu oknu in opazoval dalje. Čez nekaj časa se jima je pridružil minister na zelo visokem položaju. Nekaj časa se je pogovarjal s tkalcema in jima kimal. Minister je potem odšel, tkalca pa sta še vedno delala na praznih statvah. Zdelo se mi je čudno, saj so vsi kimali iz neznanega razloga. Čez čas sta dobila še drugo plačilo, še več zlata in še več svile. Videl sem, da se je že temnilo.

Stekel sem domov. Ko sem bil doma, sem slišal mater in očeta govoriti o cesarjevih oblačilih, ki jih lahko vidijo samo pametni ljudje. Ugotovil sem, da je to verjetno blago, ki ga sam nisem videl. Nekaj časa sem razmišljal, zakaj nisem videl blaga in ali to pomeni, da sem neumen.

Naslednji dan sem spet smuknil pod okno gradu in opazoval. Tkalca sta bila spet tam. Čez nekaj časa se jim je pridružil drugi minister. Tudi ta jima je kimal in jima nekaj govoril. Po daljšem času je v sobano prišel sam cesar. Nekaj časa je stal pred statvami, nato pa je le spregovoril. Tudi spremstvo, ki je prišlo z njim, je hvalilo prazne statve. Bil je že mrak in spet sem šel domov. Pri večerji sta se mati in oče spet pogovarjala o čudežnem blagu. Nekaj časa sem gledal skozi okno proti gradu in videl, da je bila luč v sobani s statvami še prižgana.

Naslednje jutro je bila svečana procesija. Z očetom sva odšla na mestni trg. Tam sva videla cesarja, ki je hodil brez oblek po ulici. Oče je ves čas hvalil obleke cesarja in tudi vsi ljudje so hvalili oblačila, ki jih ni bilo. Jaz pa se nisem mogel vzdržati in sem se zadril: »PA SAJ NIMA NIČESAR NA SEBI!« Vsi ljudje so me gledali kot čuki, moj oče pa je zagovarjal moje besede. Nekaj časa so si ljudje prišepetavali o mojih besedah. In čez čas so vsi se drli enako kot jaz. Cesar pa je le še bolj trdno hodil gol po ulici.

No, to je zgodba o tem, kako sem prepričal prebivalce našega mesteca, da je cesar gol.

Nika Hasler, 6. a

GLAVA

Glava je ponavadi okrogla,

lahko pa je različnih oblik,

saj veste, kakšen je bik.

Mislim, kakšne oblike so glave

od bikov in krave.

Če bik ponori,

je potem lahko zelo hudo,

saj se lahko v ogrado zaleti

in potem ga pa glava boli.

Imam prijatelja, ki včasih

pozabi glavo doma, pa še kar zna.

Kako hudo je, če imaš glavobol,

saj te potem glava boli.

Še huje je, če ti v glavi zvoni,

saj takrat ne moreš spati niti brati.

Glava je najpomembnejši del telesa,

saj so na njej oči, ki pazijo,

da se kdo v kakšno drevo ne zaleti.

Ambrož Knez, 6. a

DRUGI NE BI VEDELI, KAJ JE

SLADKOST NA TEM SVETU

Od nekdaj sem bil nekaj posebnega. Tega sem se zavedal že od malih nog. Čeprav sem prav tako kot drugi dečki bos in oblečen le v hlače tekal po ulicah in se igral ob kanalih, mi je manjkalo nekaj kar so oni imeli. Družina.

Rojen sem bil kot nezakonski otrok. Ko naju je oče zapustil, se je mama do mene vedla kot do sužnja. Vsak dan me je pretepala in me gnala delat. Nanjo sem lahko pozabil le, ko sem bil v naši družini. Vedno smo se zabavali, čeprav smo bili skoraj vedno lačnih ust. Ko je kdo našel kaj za pod zob, je vedno razdelil med nas. Tako smo vse dni čepeli ob kanalih ali pohajkovali po ulicah ter čakali, da se nas bo kdo usmilil in nam dal kak ostanek hrane. A kljub vsemu smo se vedno imeli lepo.

Nekega dne sem se zbudil zelo zgodaj. Po prstih sem se splazil mimo maminih vrat in skozi vrata smuknil ven.

Nisem natanko vedel, kam naj grem, zato sem svojim nogam pustil, naj me vodijo. Tako sem se znašel na pomolu pristanišča. Jutro je bilo sveže in hladno. Velikanska ladja iz Afrike se je ravno začela izkrcavati. In takrat sem jih zagledal. Na krovu ladje je bilo malo morje ananasov. Naša družina si nikoli ni drznila niti pomisliti, da bi si ga kdaj privoščila. Kupovali so ga lahko le najimenoitnejši gospodje in gospe.

Z odprtimi usti sem ga gledal in začele so se mi cediti sline. Ko me je zamorec zagledal, se je sproščeno zasmeljal in brez oklevanja vzel največji sadež ter mi ga stisnil v naročje. Nato je odhitel naprej. Nekaj minut sem ohromel gledalza njim in čakal, da se zbudim iz sanj. A to se ni zgodilo. Pohitel sem h kanalu, da bi svoji družini povedal, kaj se je zgodilo, a bil sem prezgoden. Tedaj me je premagala radovednost. Le poskusiti sem ga želel. A ko sem enkrat občutil neverjetno sladkobo, se nisem mogel upreti. Šele ko sem bil na polovici, sem se spomnil svojih prijateljev, ki nikoli ne bodo okusili te sladkobe. Tako sem jih počakal. Prav vsi so okusili ta čaroben sad in prav vsi so se zavedali, da ga jejo zadnjič.

Takrat me je prešinila tvegana, a naravnost briljantna ideja. Ukrasti ananas. Peter Lovrin, nekakšen vodja naše družine, me je poskušal prepričati, a sem sem vztrajal. Splazil sem se do stojnice, izmaknil enega izmed sadežev ter se pognal v beg. Toda načrt ni uspel. Kmalu smo imeli za petami dva varnostnika in že čez pet minut smo stali na policijski postaji. Vedeli smo, da nas bodo hudo pretepli, če se krivec ne preda, a vsi smo molčali. Varnostnik je opazil moje oči in vedel sem, da je vsega konec. Takrat se je oglasil Peter Lovrin, ki je rekel varnostniku, da je on kradel. Nisem mogel verjeti svojim ušesom. Rešil me je. Vedel sem, da bo hudo tepen in bolelo me je srce. Ko pa se je vrnil s policijske postaje, nisem vedel, kako naj mu izkažem svojo hvaležnost.

Ta izkušnja me je poučila, da so prijatelji najbolj pomembni v našem življenju.

Tina Sluga, 6. b

D

RUGI NE BI VEDELI, KAJ JE SLADKOST NA TEM SVETU

Sem Marijo Morel. S svojimi prijatelji dan za dnem posedamo na vročem soncu in čakamo, da bojo mornarji v kanal odvrgli kakšno melono, lubenico, saj smo vsi zelo lačni. Naši očetje delajo v tovarnah, naše matere pa perejo perilo v petem ali šestem nadstropju. V naši družbi velja pravilo, da si vse, kar dobimo, med seboj razdelimo. Kar pa ostane, odnesemo domov svojim sestricam.

Nekega dne pa se zbudim že zelo zgodaj. Hitro stečem po stopnicah in vidim mater, ki me hoče natepsti. Stečem mimo in odidem v pristanišče. Ko nekaj časa posedam ob tržaškem pristanišču, pripelje ladja iz Afrike, ki je polna ananasov. Jaz in moji prijatelji še nikoli nismo poizkusili ananasov, saj so bili po pet lir, kar je veliko denarja. Večino ananasov so že raztovorili branjevkam, ko z ladje stopi močan zamorec, ki nosi ananase. Ko pride mimo mene, vzklidem: »Ananas, oj, ananas«. Zamorec se ustavi, odtrga največji ananas in ga stisne meni v naročje. Nato me še poboža po laseh in se mi nasmehne.

Takoj pomislim, da bi ga nesel materi, vendar se hitro premislim, saj me samo tepe. Nato pa se spomnim na tovariše. Da, si rečem, z njimi bom delil ananas. Usedem se v senco in zagrizem v sočno meso. Usta mi napolni sladkoba, ki je še nisem okusil. Pojem še dva grižljaja, nato pa se spomnim na prijatelje. Sad si odtrgam od ust in odhitim k prijateljem. Tudi oni poskusijo ta sadež.

Še celo popoldne se s prijatelji pogovarjamo o ananasih. Vsi si želimo, da bi lahko še enkrat poskusili ta sladek sadež. Še hruške so slabše od ananasov. Vsi gledamo, kako se stojnice šibijo pod težo ananasov in vsi mislimo eno. Kako bi prišli do ananasa? Že sem mislil iti, ko Peter Lovrin pove, da na policiji tepejo do krvi. Jaz pa se nisem zmenil zanj, ampak sem šel in izmaknil ananas tako, mislil sem, da ni nihče opazil.

Prodajalka je vseeno opazila, da en sad manjka in takoj opozorila stražnika. Če bi se skrili med kamenje, ne bi nihče ničesar opazil. Mi pa smo stekli kar so nas nesle noge in takoj za hišo na pomoli poskusili sadež. Stražnik je imel ostre oči in nas je takoj opazil.

Kmalu so nas prijeli in odvedli na policijsko postajo. Tam so nas vprašali, kdo je kradel. Nobeden ni gledal mene, ampak so vsi gledali stražnika v oči. Stražnik pa je imel ostre oči in me je takoj obtožil tatvine. Takrat pa je Peter Lovrin vzklidnil: »Ne, ni bil on! Jaz sem bil!« Stražniki so ga prijeli in pretepli in tudi s poboljševalnico so mu zagrozili.

Ko se je vrnil, smo mu dali tri pomaranče, ki smo jih zaslužili. Jaz pa sem se mu vrgel okoli vratu in se mu začel zahvaljevati. Od takrat smo se odločili, da ne bomo več kradli, ampak si bomo vse prislužili s skupnimi močmi. Petru Lovrinu pa sem bil zelo hvaležen, saj se je žrtvoval zame.

Matic Klopčič, 6.b

PONOSEN SEM, DA SEM SLOVENEK

V šoli smo se učili o književniku Primožu Trubarju, ki je oče slovenske književnosti. Za Slovence je napisal dve pomembni knjigi, Abecednik in Katekizem. Živel je v 16. stoletju, v času, ko smo bili Slovenci podrejeni nemškemu narodu in se je tudi pisalo in govorilo nemško. Prebral sem, da so se Slovenci v tem času sramovali pisati in govoriti slovensko. Trubar je za slovenski narod naredil zelo veliko, saj je Slovincem pomagal, da so se učili brati in pisati.

Slovenci smo bili že od nekdaj majhen narod. V preteklosti smo bili vedno podrejeni tujcem, zlasti nemško govorečim narodom, ki so zatirali slovenski jezik in kulturo. Vendar pa smo bili dovolj ponosni, da smo si priborili svobodo, državo in materinščino. Mislim, da smo Slovenci zelo močan in bojevit narod. O tem ne priča le narodnoosvobodilni boj, ampak tudi številni književniki in pesniki. Pesem največjega slovenskega pesnika, Franceta Prešerna, Zdravljica, je postala tudi besedilo slovenske državne himne. Prešeren in Trubar pa sta upodobljena tudi na slovenskem evru. Menim, da je za Slovence pomembno tudi obdobje razsvetljenstva. V tem obdobju 18. stoletja so ustvarjali Žiga Zois in Valentin Vodnik, ki so pisali v slovenskem knjižnem jeziku in Slovence opozarjali, da se ne smejo obnašati hlapčevsko. O tem pa je govoril tudi naš največji dramatik Ivan Cankar.

Slovenci smo lahko ponosni, da imamo prednike, ki so se borili za obstoj slovenskega naroda. Ponosen pa sem tudi na to, da živim v državi, v kateri lahko obiskujemo šolo, svobodno govorimo, svobodno pišemo in se sprehajamo po njenih ulicah. Želim si, da bi v tako lepi državi, kot je Slovenija, še naprej lahko živeli v miru, svobodi in blagostanju.

Domen Tršar, 8.b

PIVCI TIŠINE

Radiji, stroji, pa različni motorji,

vs a krama, ki pelje v dve mesti -

to vse tišina prenaša, vse nad njo se znaša!

Otrokov vrišč iz bližnje

kavarne, sliši se tja vse

do glasne tovarne.

Hrumenje letal v ušesa zarezhe kot tisoč bodal.

Vse to žre tišino,

jo pije kot vino.

se nikdar ne nasiti,

do konca jo želi pobiti!

Ljudje najhujši norci smo,

zaradi nas tišina izumrla bo.

mi brez sramu gremo naprej,

a kmalu ne bo več, kot bilo je prej ...

Lara Mrzelj Lukač, 7. a

GLAVA

Ni vsaka glava prava:

ene so prazne, druge pa prijazne,

kakim pa ne gre v glavo.

Če krona ti pade z glave,

takoj končajo se zabave.

A če krono obdržiš,

od mame slišiš velik hudič.

Takrat moraš tiščati glavo v pesku,

da ne slišiš,

kako bo vihar tresku.

Žak Ruben Šinkovec, 6. a

BLAZNO RESNO O ŠOLI

Še ko sem bil majhen fantek in sem hodil v vrtec, so me vedno strašili s to grozno šolo. Kadar nisem ubogal in sem delal po svoje, mi je teta grozila: »Le čakaj Beni, boš videl, ko boš šel v šolo. Le pripravi se na red in disciplino. Tam ti bo pa trda predla.« In vedno sem jo s strahom gledal in poslušal in bil vesel, da sem še majhen in v vrtcu. Ampak bolj ko se je bližal prvi šolski dan, bolj mi je bilo grozno pri srcu. Tisti teden pred začetkom šole sem se ponoči zbudil v groznih sanjah. Sanjal sem, kako me čakajo hudobci v šoli, da me mučijo in zaprejo v temno učilnico. Sanjal sem, da so mi zakurili vse moje igračke in da se izgubljam v gromozanskih kupih knjig.

In prišel je prvi šolski dan, ki pa je na koncu pokazal, da šola le ni tako grozna, kot so me strašili. Prvi dan so bili učitelji tako prijazni, da so že kar malo pretiravali. Kar v učilnici so nam postregli s torticami in sokci. Govorili so same lepe pravljice in kako bomo srečni skupaj in kako bomo uživali.

Ja, pa kaj še. Prav kmalu sem se zbudil iz teh prijetnih sanj. »Ja, dobro jutro, Benjamin, kaj sanjaš pri odprtih očeh?« me danes kličejo v težko življenje pri pouku moje hude učiteljice. Kje so pa sedaj tiste prijazne »tršice«, ki so nam nosile tortice in nam brale pravljice? Že kar nekaj časa vem, da je moje življenje postalo zelo kruto in naporno. Velikokrat se vprašam, zakaj se vse učiteljice vedno spravljajo le name. Ampak tega si res ne izmišljujem.

Prejšnja sreda je bila moj najstrašnejši dan. Začelo se je že navsezgodaj zjutraj malo čez sedem, pri nemščini. Kot da naša prfoksa za nemščino ne ve, da jaz rabim zjutraj še dobre pol ure, da pridem k sebi. In me je zanalašč poklicala pred tablo, da me vpraša. Uf, kako hitro me je zbudila z vprašanji. Od zdaj naprej ji lahko rečem tudi nemška budilka. Ampak znal sem pa res bolj »klein«, se pravi zelo zelo malo. Poslala me je nazaj v klop in ni bila čisto nič navdušena nad mojim znanjem, jaz pa nisem bil navdušen nad njeno oceno.

Pa kot da ni bilo že dovolj za tisto hudo sredo. Na vrsti je bila matematika. Učiteljica me je zelo hitro zbudila iz mojega dremanja za mizo. Pa čisto nič ji ne pomaga, da me je presedla v prvo vrsto pred njo. Jaz ne morem tako hitro misliti, kot ona razlaga, kaj šele tako hitro pisati, kot ona govori. Ajoj, in seveda takoj opazi, da mi spet manjka domača naloga, ker je kar nekaj strani v zvezku izpuščenih. »Prmejduni, na hamolt«, zavpije in udari z roko po mizi, da kar odskočim s stola, tako se ustrašim. A sem jaz kriv, če je bilo včeraj sonce in sem moral iti s sošolci na igrišče igrati košarko. To se vsakemu lahko zgodi, da pozabi narediti nalogo. Lahko samo upam, da bo do konca leta še večkrat dež, da bom lahko delal naloge.

Na koncu moje hude srede pa še angleščina. S svojo glavo sem že tam zunaj. Anglarca pa kar teži s tisto svojo slovnico. Sploh je ne slišim, kaj govori. Pa ne že spet! Zakaj mene najde vsako uro? Tokrat se spravi name s povišanim glasom, kako sem počasen in da sošolci delajo že tretjo vajo, jaz pa še vedno dajem zvezke iz šolske torbe. Ja, pa kaj pol, tudi počasi se daleč pride. To mi pa tudi zmeraj govori moja babica. Jaz pa rad poslušam starejše ljudi. Ampak kaj ko »teli moji prfoksi« tega ne štekajo.

Edina dobra stvar na šoli je zvonec. Še dobro, da dela in da me je tisto sredo rešil ob 13.20, ker drugače bi me kar pobralo od vsega hudega. Aja, pa kosilo tudi ni tako slaba stvar. Vse ostalo pa je res tako grozljivo, kot mi je včasih govorila moja teta. Zdaj šele razumem, da je šola res ena sama prava mučilnica. Kdo je že govoril o torticah in prijaznih teticah v šoli? O, ubogi jaz, kaj me še čaka?

Benjamin Kralj, 7. a

Blazno resno o moji šoli

O šoli imamo različna mnenja v različnih trenutkih, kot recimo: ko dobimo dobro oceno ali ko vemo, da zagotovo ne bomo nič vprašani, je šola kar dobra. Če pa dobimo slabo oceno ali vemo, da je naše znanje premajhno za dobro oceno pred testom, se nam zdi šola najslabša stvar na svetu. Ampak šol kot ustanov je veliko in pouku ne moremo pobegniti, saj je pomemben zaradi izobrazbe.

V šolo sem najraje hodil v prvih treh razredih. Ni bilo ocen, bilo je malo snovi, domačih nalog, spisov in govornih nastopov. In prav zaradi tega se šola mnogim zdi grozna.

Mnenje o šoli poslabšajo še predure. Vendar je treba kljub nerganju le vstati in iti v šolo. Zdaj bom opisal običajen šolski dan s prvimi tremi urami. Recimo, da je prva ura matematika. Ste v učilnici in čakate učiteljico. Ob prihodu učiteljice za matematiko vsi vstanete in se pozdravite. Ker je na sporedu spraševanje, zaslišite: »Recimo, recimo, recimo...« in ime učenca. Vsi ste na trnih. Hitro si oddahnete razen seveda vprašanega, ki je na srečo tvoj sosed in ne ti. Začnete si zapisovati spraševanje. Po spraševanju za vajo delaš naloge iz učbenika. Učiteljica uro konča s kupom domačih nalog, ki ti močno zagrenijo popoldne.

Naslednja ura je v učilnici biologije. Kot prejšnjo uro spet sledi spraševanje. Tiho se kot ostali treseš za svojo klopjo, ko gospa učiteljica gleda v redovalnico. Čisto nepričakovano iz njenih ust zaslišiš svoje ime. Drugi se sproščeno namestijo na stolih in si oddahnejo, ti pa se pripraviš na najhujše. Spraševanje končaš z dobro štirico in poslušаш karanje, namenjeno Niku, zaradi rožljanja s ključi in torbe na mizi. Malce poslušаш razlago učiteljice in z enim očesom gledaš skozi okno, dokler te ne reši zvonec. Hitro se poženeš na malico.

Po opazovanju učiteljev na malici mirno počakaš učiteljico slovenščine. Naenkrat se vrata zaprejo in pred tablo že stoji naša razredničarka. Ker še niste začeli z delom, razmišljaš, kako dobro bi bilo v tem trenutku na igrišču. Med sanjarjenjem opaziš, da imajo že vsi ostali odprte knjige, zato jo odpreš še ti. Iznad oblakov te popolnoma strezni oštevanje, ki ni namenjeno tebi, temveč Timu. Pravkar te je še spraševal, na kateri strani smo. Torej je karanje v tem razredu kar pogosto.

Tukaj so še »plonk listki«, ki si jih mnogi pripravijo za test. Takšni papirčki so uporabni še za dopisovanje, saj je tako bolj dramatično in vznemirljivo. Če te pri tem zaloti učiteljica, slišiš že znano: naj sporočila počakajo na odmor. A kaj, ko se do takrat že vse pozabi.

Najraje imam športne dneve, saj takrat nimamo ne pouka in ne domače naloge, vendar ne maram ekskurzij, saj moramo potem napisati poročilo, za katero sem do zdaj dobil le oceno tri. Torej so ocene res krive, da začneš sovražiti neko stvar. Čeprav ne hodim prav rad v šolo, je ne sovražim in sem vesel, da na naši šoli ni pretirano tečnega učitelja.

Miha Božnar, 7.a

BLAZNO RESNO O MOJI ŠOLI

Vsi vemo, da je v 18. stoletju živela neka zmešana teta Marija Terezija. Seveda jo vsi šolarji opravičeno sovražimo, ker se je nekega dne tako napila, da je uvedla obvezno šolanje. Prosim vas, no! Kateri trezen človek pa bi storil tako... tako okrutno in ogabno dejanje?!

In tako se je začela največja mora v vsej človeški zgodovini.

»DRIN, DRIN, DRIN, DRIN!!!« ta obupen glas budilke te vrže v zrak ob nenormalni zgodnji 6. uri zjutraj. Primeš jo že, da bi jo zalučal skozi odprto okno, ko ves besen in razjarjen ugotoviš, da je prvi šolski dan. Si na robu joka, a se hkrati smejiš, da te boli cel trebuh. Preplavlja te nešteto čustev, da sploh ne veš, da si ta trenutek oblačiš raztegnjeno delovno majico svojega očeta. Nervozno se oziraš okoli, da bi našel čudovito obleko, ki bi že prvi dan naredila dober vtis. Če se to dogaja tudi tebi, ti rečem- midva sva sorodni duši.

Ko se končno uspem urediti, se vsa živčna in histerična odpravim na pot proti šoli. Postajam vedno bolj jezna, saj šele zdaj ugotavljam, kaj me čaka naslednjih 10 mesecev. Čakam, da z neba pade obvestilo, na katerem piše, da je bila šola le dobra potegavščina, da se lahko brez problemov vrnem nazaj domov in pozabim na muke, ki sem jih prenašala celih sedem let. Na moje veliko začudenje se to še nikoli ni zgodilo, zato celo pot do šole filozofiram, kakšna krivica se godi nam - ubogim šolarjem. Da moramo celih devet let pregniti v tej butasti osnovni šoli, je pa že višek! Sploh pa starci od nas pričakujejo, da bomo še štiri leta preždeli v srednji šoli pa še štiri leta na faksu... Pa kaj še?! Da bi 17 let plesnili v teh neumnih izobraževalnih ustanovah?! Takrat šele pride na dan najbolj neumen odgovor: »Ja, srček moj zlati, da bi se česa naučil seveda! Ha, ha, ha, ...« Ob takem odgovoru postanem povsem rdeča. Vsak od nas ve, da ne hodimo v šolo, ker bi se sami hoteli kaj naučiti, temveč zato, ker te starine želijo, da se česa naučimo. In če se z njimi zaradi te šole skregamo, nas pošljejo v sobo, rekoč: »Boš že videl! Nekoč mi boš še hvaležen, da sem te vpisal na šolo!«. Bh, seveda, to bo to! Hvaležen? Pa ja! Dobro, vrnimo se na mojo pripoved.

Ko se le privlečem do šole, se počutim kot umsko zaostala, ker se jaz obnašam, kot da bom prav zdaj padla v nezavest, medtem ko drugi klepetajo, kot da že cela desetletja niso niti pisnili. Vse, kar se dogaja po našem srečanju, pa je le nakladanje, kako pridno bomo delali to leto, bla, bla, bla.... Vsak od nas pa dobro ve, da je to le govorjenje v prazno.

Naš razred sestavlja devet punc. Vse ostalo so bitja, ki jim pravimo fantje. Pravzaprav se včasih zares vprašam, ali je ta vrsta res nastala iz istih prednikov kot me.

Moja najboljša sošolka je Monika in se s svetlobno hitrostjo bliža na vrh seznama mojih najboljših prijateljic. Ima svetle lase in modre uči. Ko se nasmehne, se ji v ličkih naredijo drobne jamice. Všeč mi je, ker me razume, ji lahko zaupam in ker je tako nora (na dober način).

Ostala dekleta so še zanimiva Neva, prijazna Neža, zabavna Urška, pametna Katja, ravno prav samovšečna Ines, malo domišljava Manca in meni najmanj ljuba Vanja. Pravzaprav se mi Vanja prav smili. Naša Manca je precej samovšečna. Ko dobi kakšno dobro oceno, lahko prav vidiš oblaček iz njene glave, ki pravi: »Ja, čauči, sem Manca in sem najbolj huda punca v našem razredu.«

No, ko smo že pri ocenah, naj se malo pohvalim, da mi v šoli sploh ne gre slabo, le sem ter tja v redovalnici pod mojim imenom najdeš kakšno gnusno trojko, a kljub temu imam veliko štiric, največ prostora pa zavzamejo petice.

Sem kot Ivan Cankar, ko govori o šoli: »Do grla se mi je zagabilo. Najprej je bilo sovražstvo, nato gnus. Nazadnje je bilo samo še golo zaničevanje,« le da je pri meni: »Do grla se mi je zagabila. Najprej sem do nje čutila prijateljstvo, nato sovražstvo. Nazadnje je bilo samo še golo pomilovanje.«

Najslabše od vsega mi gre zgodovina. Učiteljica, priimka vam iz znanih razlog ne bom navedla, me resnično ne mara in verjamate ali ne, se mi je pri njej že zgodila krivica.

Drugače pa se mi zdi, da se kar dobro razumem z učitelji. Kot vsak drugi učenec imam tudi jaz najljubšo učiteljico, ki je kar moja razredničarka. Hrastarca – učiteljica slovenščine, ki jo tako imenujemo zaradi njenega priimka (spet) – je najbolj smešna, ko se razjezi. Takrat z vso silo z roko udari ob mizo, izbulji uči in vpije tako na glas, da se najbrž še Kitajci bojijo plazov. Pa je kljub svoji precej hitri jezi prijetna, prijazna in zanimiva.

Prav takšne so tudi njene ure. Res je, da se včasih dolgočasimo in da ni vedno vse z rožicami posejano, a ure so, kakršne morajo biti: prijazne – a stroge, prijetne – a učinkovite. To mi je pri tej učiteljici posebej všeč.

Torej na vrsto pride »špricanje« in »plonk« listki. Tu ni dosti povedati. Prva dejavnost se v našem razredu ne pojavlja, vsaj ne pogosto in ne tako, da bi kdo opazil. Bolj so priljubljeni plonkiči, ki se pojavljajo vsepovsod. Najpogosteje na rokah. A sama vem, da je roka res najbolj bedasto mesto za plonk ceglce. Glede tega sem rojena pod srečno zvezdo, saj je bil moj predragi brat v osnovni šoli tako imenovan »plonk master«, kar pomeni, da je celemu razredu izdeloval plonkiče. Svetuje mi, kam naj jih dam in kaj naj na njih napišem. Seveda vam ne bom povedala nobenega mesta. To bi bila prava izdaja svetih učenčevih skrivnosti.

S tem bom zaključila svojo pripoved. Povem vam le, da če ste dobili vtis, da je šola moj drugi dom, se motite. Šola pride šele na tretje mesto. Ampak dragi moji, šola naj živi... Še hvaležni ji boste! **Lara Mrzelj Lukač, 7. a**

P
ONOSNA SEM, DA SEM
SLOVENKA

Pred več kot dvajsetimi leti, natanko 25. junija leta 1991, je Slovenija postala samostojna država. K temu zgodovinskemu dogodku so pripomogli vsi, ki so krepili in podpirali narodno zavest in slovenski jezik. Še posebej Primož Trubar, ki je napisal prvo slovensko knjigo.

Sedem let kasneje sem se rodila jaz in postala državljanka prelepe države Slovenije. Ko sem bila še majhna, se nisem ukvarjala s tem, ali sem ponosna, da sem Slovenka. Pravzaprav se niti do danes nisem spraševala o tem. Slovenija je moja rodna država, slovenščina materni jezik, jaz pa sem, tako kot drugi prebivalci Slovenije Slovenka in to se mi je zdelo običajno in normalno. Zakaj naj bi bila ponosna na nekaj, kar je čisto samoumevno? Če pogledam malo nazaj, sem si včasih celo želela, da bi bila rojena kje drugje. V večjih, bolj znanih in razvitih državah, na primer v Nemčiji ali Ameriki, kjer lahko prej postaneš uspešen in znan kot v Sloveniji. Tudi jezik bi raje zamenjala z angleščino, saj se po svetu bolj uporablja in se lahko sporazumevaš v večini držav po svetu. Slovenščino pa govori le okoli 2 milijona ljudi. A to sanjarjenje me je kmalu minilo. Ko sem se ozrla naokrog in se zazrla v lepoto Slovenije in svojega naroda, sem spoznala, da ne bi bila nikjer raje kot tu. Res je, da smo majhni in ne tako prepoznavni kot drugi, a imamo vse, kar potrebujemo. Nahajamo se na stičišču alpskega, sredozemskega, panonskega in dinarskega sveta. Imamo polno čudovitih naravnih in kulturnih znamenitosti. In Slovenci smo poznani kot dobri in prijazni ljudje, ki takoj priskočimo na pomoč, nismo pohlepni in radi darujemo in skrbimo za svojo domovino in rojake.

Slovenci imamo veliko stvari, o katerih nekateri lahko samo sanjajo: mir, lepote pokrajine, ugodno klimo, razvito infrastrukturo, šolstvo, gospodarstvo, kmetijstvo, turizem,... A tega se nekateri še ne zavedamo in ne znamo ceniti. Veliko slovenskih pesnikov in pisateljev opeva lepoto Slovenije. S tem nas pozivajo in opominjajo, da smo lahko ponosni in srečni, da živimo v tej prelepi državi. Ob pisanju sem se malo zamislila in spoznala, kako zelo sem ponosna na to, da sem Slovenka. Obiskala sem že veliko držav, a ni lepšega kraja, kot je ta, kjer živimo mi.

Tinkara Stražišar, 8. a

URŠKA V DANAŠNJEM ČASU

Podobo Urške v današnjem času si res ni težko predstavljati, saj je ni težko najti. Obdajajo nas osebe, ki so več kot očitno po karakterju podobne Prešernovemu liku. Prevzetne, najpogosteje edinke srednjih najstniških let predstavljajo tretjino najstnic. Svoje karakterne značilnosti sicer izražajo na drugačen način, a sporočilo ostaja enako.

Njihovo podobo v sodobnem svetu odlično dopolnjuje dragocena iznajdba, ki spremlja vsak trenutek njihovega življenja. Dragocena iznajdba je seveda pametni telefon, kateremu posveča pretežno vso svojo pozornost. Torej, če novodobno Urško ogovoriš in ima v roki smisel svojega življenja, je to znak, da po vsej verjetnosti ne boš prejel odgovora. Če pa ti bo že namenila trenutek njenega dragocenega življenja, boš v odgovor prejel kratek (ne)smiselni odgovor. In še v tistem trenutku, ko boš izrekel zadnjo besedo vprašanja, ti bo žal, da si le tega sploh postavil, ker boš opazil brezkončno predanost pametni napravi, v katero je zatopljena. To je ena lastnost, ki je prisotna pri večini. Ker so te posebne osebe po navadi edinke, jim starši priskrbijo posebne "bonitete", kot je prevoz od doma do šole z avtomobilom. To omenjenim osebam seveda prija, saj je seveda težko navsezgodaj zjutraj pešačiti celih pet minut. In pri tej stvari je še nekaj, kar jim ugaja, saj jih najpogosteje starši pripeljejo skoraj do vhoda šole in pri tem jih marsikdo opazi, kako lahkotno izstopijo iz "fotrovega audija", na katerega je bolj ponosna kot lastnik sam. Njihovo vizualno podobo krasijo seveda oblačila, ki jih povprečen človek sploh ne more prešteti, ker se ta izmenjavajo iz dneva v dan. Da ličil in kozmetike sploh ne omenjam, ker brez teh ne bi mogla niti spati.

Na grobo opisano je to oznaka Uršk v današnjem času. Našel sem nekaj očitnejših podobnosti med starodavnimi in novodobnimi Urškami. Pri njih še zmeraj dobiš "gnilo jajce", le da je to ovito v novo prekrasno embalažo.

Marko Prelog, 8. b

LOVEC IN NOVEC

Bil je nek lovec,
ki našel je novec.
Začel se je veseliti in piti,
zato so ga hoteli nagraditi.

Šel je na zabavo
in z njim kupil puščavo.
Začel se je veseliti,
zato so ga morali nagraditi.

Jan Hohnjec, 6. a

NOVEC IN LOVEC

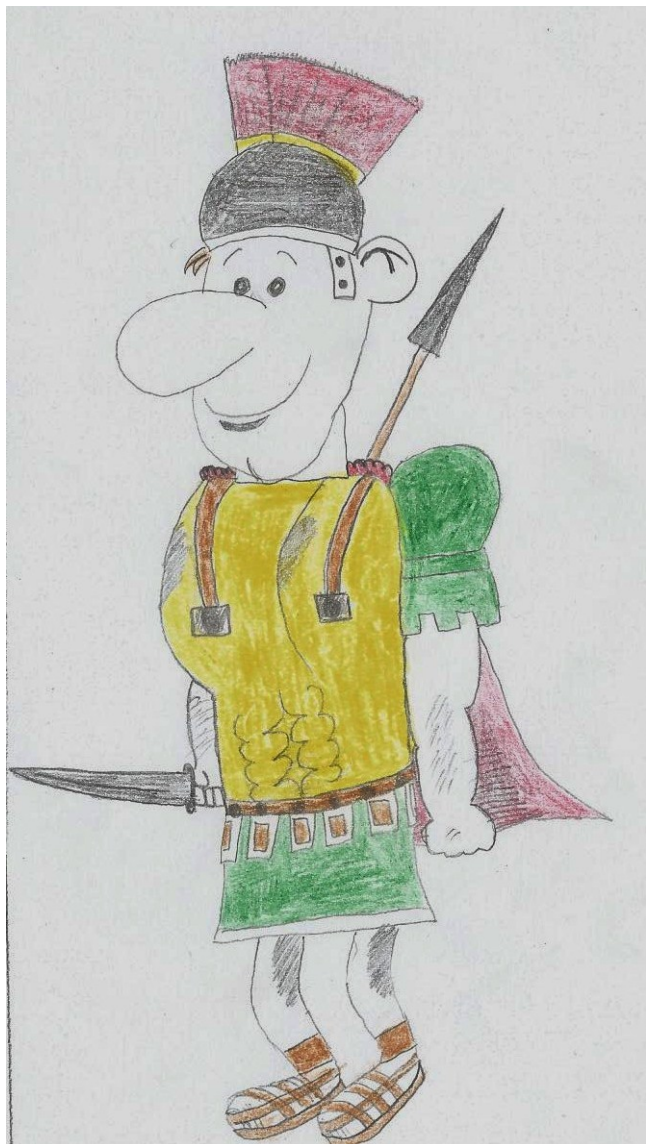
Živel je reven lovec,
ki je nekoč ukradel novec.
Zaradi veselja je šel v puščavo
na zabavo.

Tam se je začel veseliti
in je hotel prijatelja nagraditi.

A ker je lovec imel samo en novec,
prijatelja ni nagradil,
ampak ga je napodil.

Leon Filip Režonja, 6. a

Moj zadnji boj

Ilustracija: Urban Lenarčič, 6. b

Je temno jutro na skoraj vedno obsijanem Bledu. V nepopisnih bolečinah, ne bolečinah, krvavemu trpljenju se vlečem proti človeku. Ta človek je ribič, ki me bo popegljal stran od tu na varno. Njegovo odrešenje bom nagradil z zgodbo, zgodbo o poganih, ki za vero so umrli.

Veš, ribič moj dragi, vse se je začelo ob prihodu Valjhuna v našo deželo. Bili smo preganjani in kristjani, ki jih je za nekaj malih morij, so nas uničevali. Kmalu smo se bili prisiljeni skriti v Ajdovski gradec, ki se je izkazal za sam zapor, hudiča. Ko nam je uspelo pobegniti tem ljudem, ne ljudem, temveč morilcem, smo bili jaz in moji vojščaki v nekaj prepričani skoraj toliko, kot v našo vero: »Zdaj smo varni!« Vedeli smo, da boja, ki je bil hujši od samega pekla, sicer še ni konec. »A lahko smo srečni,« smo si govorili takrat. Pa to ni bilo res, veš, ribič moj dragi. Vsaj za dolgo ne. Mučitelji, iz samega zla poslani, so nas dolgo časa oblegali. Za nekaj časa smo bili preskrbljeni; imeli smo nekaj hrane, pijače in postelje, a vsi smo vedeli, da poslopje ni Indija Koromandija in tudi vojščaki so bili močni moške in ne otroci. In prav zato me še zdaj zmrazi, ko pomislim na dan, ko sem opazil, da zalog ni več. Kaj naj rečem mojim od nekdanj zvestim možem? Da ni več hrane in da bomo pač počakali, da vsi umremo? Ne, tukaj

nastopim jaz, poglavar vojske. Odločil sem se, da bom obupa-

nim vojakom dal dve možnosti: ali naj zapustijo mene in tovariše ali pa se bojujejo z menoj proti kristjanom. V gradu nismo mogli več ostati in to sem še predobro vedel. Vsi so mi ostali zvesti in čakala me je težka odločitev: kdaj zapustiti skrivališče? Vsak človek kdaj naredi napako in takrat sem jo tudi jaz naredil. Izbral sem napačen dan. Ko smo se že odpravili, so nas presenetili sovražniki. Kot za stavo so planili na nas in razvilo se je mesarsko klanje. Pomisli ribič, na jok mi gre in neskončno sem žalosten zaradi te napake. Kristjani so kosili moje vojščake, brate, kot travo in najraje bi sam prenesel vso bolečino, ki so jo prenašali. Res je, da sem jih zapustil, a vem, da bi oni to razumeli.

Ko sedaj pomislim na vojno, vse, ki so v njej padli in na brezizhoden položaj, v katerem smo se znašli, se vprašam, če je bilo to res potrebno. Toliko očetov, bratov in sinov je padlo za svojo domovino. In večina niso bili slabi po duši, le opravljali so svojo nalogo: služili domovini in veri.

Ajdovski gradec

Tine Bračko, 8. b

Foto:www. ajdovski.gradec.net

Pogled nazaj, korak naprej

V tistem okrožju Ljubljane leži šola. Stara, siva, umazana. Skrita med zabojniki. Navzven izgleda mrtva, mnogi jo primerjajo z zaporom, a v njej vse buči od vrveža otrok. Tek, igra, smeh, kričanje. Mali in veliki se spotikajo čez razmetane torbe v avli in divjajo proti jedilnici, kot da bi jim že mesec dni odrekli hrane. Uživajo v vsakodnevnem sendviču in predelujejo aktualne šolske novice. Te idile pa je kmalu konec, saj zazvoni zvonec in čas je, da nadaljujejo s poukom. Dnevna rutina se zopet ponovi.

A to ponavljanje, enakost iz dneva v dan, pomeni za šolarje čisto nekaj drugega. Osnovno šolo obiskujem deveto leto in težko bi rekla, da je bil kakšen dan enak prejšnjemu. Mladost nikoli ne miruje, tudi če jo zapreš v učilnice in prikleneš na šolske klopi. Čas, ki je namenjen spoznavanju življenja in ustvarjanju raznolikosti, se ne bo ustavil.

Tudi zame se ni. Dnevi in leta so bežali mimo mene in zdaj sem, ne da bi vedela kako in zakaj, v zadnjem razredu. Čas mi je stekel med prsti kot mivka, ostali so spomini. Kljub vsem prepirom, zmerjanju, pretepom, ignoranci in nesporazumom pa se spominim le lepih stvari in zdi se mi, da bom ob besedi otroštvo vedno pomislila na življenje v tej vzgojno-izobraževalni stavbi na koncu domače ulice. Spominjala se bom stopnic, ki konec ponedeljka postanejo tako utrujajoče, pa nesrečnih rib, izmed katerih so v naši oskrbi preživele le najmočnejše, starih miz za »pingpong«, na katerih ni bilo preveč pametno sedeti, saj si hitro dobil kakšno trsko v zadnjo plat, najrazličnejših vonjav, ki so se širile izpod rok naših ljubih kuharic, pa seveda legendarnega »hlevčka« .. in naše matične, domače in podirajoče se učilnice fizike.

Prav v tej, sicer obnovljeni fizikalnici pa sem pred nekaj dnevi izpolnjevala prijavnico za srednjo šolo. Ime, priimek, datum rojstva, narodnost, EMŠO ... Toliko zahtevanih podatkov, ki jih je potrebno napisati, a prav nobeden izmed njih ne odraža strahu in negotovosti bodočih fazančkov, ki bodo zapustili prijazno osnovo in se podali na štiriletno plovbo med vsemi čermi in nevihtami, ki jih prinaša srednja šola.

Strah me je, ker ne vem, ali bo moja ladja varno priplula v пристanišče. Bojim se novih obrazov, ki jih bom spoznala na poti, strogih profesorjev, ogromne količine snovi, učenja, dela. Toliko stvari bo dobilo nove razsežnosti in pomen. Prišlo bo do sprememb. Treba bo delati. In to trdo(vsjaj tako nas strašijo že zadnja tri leta!). tega me pravzaprav ni tako strah. Učenje ni najtežje opravilo, ki pa vsekakor ne spada med najljubše preživljanje časa. To je nujno zlo, obvezen del mojega izobraževanja in dozorevanje v svetu, kjer naj bi bilo znanje še zmeraj vrednota. Pa čeprav redne politične in druge afere spodbijajo to trditev.

Čaka nas novo življenje in ravno tega me je najbolj strah. Nočem pozabiti svojega starega načina obstoja, življenja, ki se odvija tukaj in zdaj. Lepo mi je. Smejem se, družim s prijatelji, se zabavam. Jih bom pozabila, ko bomo odjadrali vsak na svojo šolo. Bo tudi za nas veljal rek: »Daleč od oči, daleč od srca!«? Čeprav praktični primeri kažejo na odtujitev osnovnošolskih prijateljev, sama upam, da se nam to ne bo zgodilo. Preveč bi jih pogrešala.

A tudi njim ne morem zaupati vsega. Nekatere misli moram obdržati zase. Včasih, ko ni nikogar poleg mene, se sprašujem, kaj bo z mano čez deset let. Sprašujem se, koga bom razočarala in prizadela, kako se bo spremenil moj pogled na svet, v kakšno osebo bom odrasla. Predvsem pa razglabljam o svoji bližnji prihodnosti: o vpisu na mednarodno gimnazijo, študiju v tujini, srečnem zasebnem življenju. Edina stvar, o kateri sem prepričana, pa je dejstvo, da mi ob doseganju teh ciljev ne bo pomagal nihče. Vse bom morala narediti sama: v Boga ne verjamem, slepo zaupanje v usodo pa se mi zdi navadna traparija.

Ko pišem te stavke o prihodnosti, se obremenjujem. In to ni tisto, kar si želim. Hočem uživati še ta dva uboga meseca v objemu osnovne šole, brez velikih odgovornosti in dolžnosti. Kot otrok, ki še noče odrasti in iskati odgovorov na vprašanja o praktičnem in samostojnem življenju. Pa čeprav se vsak trenutek s strahom zavedam, da bom morala pokazati nekaj več zanimanja za življenje, brez mami in očija ter ostalih dragih ljudi, ki skrbijo zame. Ta čas samostojnega življenja bo slej ko prej prišel. Če ne danes, pa jutri, če ne jutri pa čez pet let. Še veliko se moram naučiti o stvareh, o katerih ne pišejo v učbeniku. Snovi je ogromno, predelovati pa jo bom začela prvega septembra 2012. Ko se bo v knjigi odprla nova, nepopisana stran, ki kar čaka, da v roke primem nalivno pero. Ne svinčnika, saj življenje ne pozna radirke.

Katja Sluga, 9. a

URŠKA

Živela v Ljubljani je Urška zala,
lepa je ta deklica b'la in
lepota je marsikateremu fantu
segla prav do srca.

Urška, Urška bila je res lepa,
a kaj ko bila je tako slepa.
Marsikdo plesa z njo si je želel,
a sreče te nihče ni imel.

Ko vsi so že obupali,
da z njo bi plesali,
na njeni zabavi prikaže se Ali.

Iz bele limuzine izstopi
ta moški, pogleda Urško,
ki pravi: »Ti si tisti,
ta pravi.«

On pa gre naprej, za Urško
ne zmeni se niti debeli Beni.

Deklica čuti se izdano in
pretentano.

Urški smejijo se vsi,
ki niso bili dobri ji.
Od žalosti teče brezglavo
na cesto, spregleda jo avto,
ki drvi v mesto.

Tine Bračko, 8. b

URŠIKA V DISKU

Ko v disku je DJ,
je vsa muzuka OK-ej.
Mladina skače in se zvija,
medtem pa Urška izbira.

Ura že 12 odbije,
Urška že dost popije.
Oči njene so že rdeče, a ona
še vedno se za tipi meče.

Na plesišče pride fant,
ki nosi lep gvant.
Ko Urška zagleda ga,
velikega postavnega.

Hitro predenj se postavi
in mu reče: »Stopi z mano
na plesišče, saj luč naju že išče.«

Si Urška šuze je sezula,
ker prevelike petke je obula.

Plesala urno sta okrog,
ko zaslišala sta velik POK.
Disko bomba je zadela
in oba sta skup zgorela.

Kristina Ana Emeršič, 8.a

Ilustracija: Katarina Prusnik

Urška v današnjem času

Urška bila je kraljica šolskih hodnikov,
na rami je imela deset sodnikov.

Vsak od njih jo je učil:
slovenščino, matematiko, angleščino ...

Ni ji prav dobro v šoli šlo.

Zvezke odrivala je od sebe.

Od učenja jo še vedno zazebe.

Naloge bile so ji odveč,
še svinčnika se ji ni dalo držati več.

Za povrh tega bila je lepa,
a od vseh ličil bila je slepa.

Fantje so ji vedno sledili, včasih se za njo podili.

Med dekleti ni bila zaželjena,
hotela jo ni prav nobena.

Pa vendar ji je bila

»gospa« Pozornost vseč.

Velikokrat se je hotela z njo družiti.

Od nje se na koncu ni hotela ločiti.

Nekega dne pa se je odločila,
da v klub se bo odpravila.

Slišala je glasbo,

ki divljala je po prostorih.

Videla je ljudi poplesavati po odrih.

Naenkrat zastal ji je dih,
prostor postal je zelo tih.

Bil je čeden, zlata vreden.

Bil je temen, kot noč zloben,
pa vendar Urški bil je vseč.

A hitro ga v klubu ni bilo več.

Urška ga je iskala več kot dve ledeni dobi.

Na koncu ga je našla v temni sobi.

Videla ga je jemati drogo,
ona pogledala ga je strogo.

Ponudil ji je belo reč,
žal Urška hotela mu je biti vseč.

Vzela je belino,

videla je le še sivino.

Skupaj oba sta zaspala in
se v temno noč vdala.

Hana Podvršič, 8.b

GLAVA

Glava je, če pa ni,
jo čisto vse boli.

Glava je v rajju, ko spi,
najbolj pa ji gre na živce,
ko jo nekdo budi.
Nikoli ne da miru
in misli namesto tebe.

Nekatere glave so
neumne kot krave,
se nič ne učijo
in cele dneve ležijo.

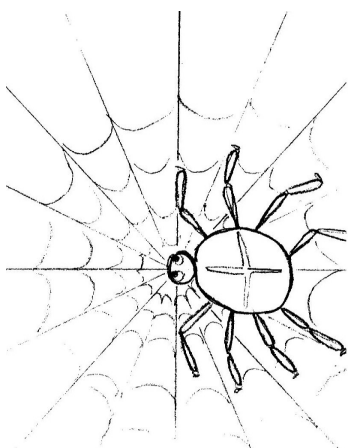
Vid Jeras, 6.a

PODSTREŠJE

Bil je lep sončen dan. Jack se je s svojim psom igral na dvorišču. To je bila edina stvar, ki ga je veselila v zadnjem mesecu, saj so se namreč pred tridesetimi dnevi preselil v veliko, pusto in prav grozljivo hišo. Jacku ni bila niti najmanj všeč kot tudi njegovemu psu Roxyju ne. A neke noči je na podstrešju zaslišal hrepeneče, žalostno ječanje. Na podstrešju ni bil še nikdar, pravzaprav se ga je bal. A radovednost je premagala strah in Jack se je odpravil gor. Stopnišče je bilo grozljivo in temačno. Končno je prišel do podstrešne lopute, ki je bila že vsa plesniva in gnila. S tresočo roko je odrinil vrata in pomolil glavo v vlažen prostor. Zenice so se mu razširile, srce mu je poskočilo, lasje so mu šli pokonci in oblila ga je kurja polt. Koga pa ne bi? Na podstrešju je bila majhna punčka, oblečena v tanko, raztrgano oblekico. Tiho je vekala in se majala. A v trenutku ko je sprevidela, da jo nekdo opazuje, se je obrnila, zarenčala v Jacka in se razblinila. Jacka je skoraj kap. Deklica ni bila prav nič lepa ali simpatična. Njena koža je bila vsa gnila in razjedena, oči pa so ji zamenjale črne luknje, polne žalosti, strahu in tesnobe. Jack je videl dovolj. Zaprl je loputo in se obrnil, da bi stekel nazaj. A njegova sveča je ugasnila in Jack se je zagledal v postavo, ki jo je videl na podstrešju. Deklica se je sklonila naprej in ga poljubila. Pred njegovimi očmi se je zavrtela cela zgodba dekličinega življenja. Padel je na tla in umrl. Njegove oči so zamenjale črne, zevajoče luknje in na njegov obraz se je splazila mračna senca, polna bolezni in plesni. To se je zgodilo vsakemu prebivalcu te hiše. A nikoli ni nihče živ izvedel, kdo je deklica in kaj se je dogajalo v njenem življenju. Hiša pa še zmeraj stoji tam ista kot takrat pred mnogimi leti.

David Lukač, naš bivši učenec

Ilustracija: Matija, 7. b

NIKAR NE HODITE SEM

Nika se je sprehajala po parku, ki je bil v bližini njene nove šole. Bila je zelo zaskrbljena. Čez manj kot teden dni bo spoznala svoje nove sošolce in sošolke. Po glavi ji je rojilo mnogo vprašanj. Jo bodo lepo sprejeli? To je bilo vprašanje, ki je Niko najbolj mučilo. A med razmišljanjem jo je zmotil glasen šum vetra. Ozrla se je po parku in šele tedaj opazila, da je popolnoma sama. Nikogar ni bilo, ki bi se sprehajal, nikogar ki bi z njo dihal težek zrak tega osamljenega parka. Z zanimanjem si je ogledala star zapuščen okoliš. Ugotovila je, da je park na eni strani obdan s staro, gnijočo ograjo. Sama je izjemno rada raziskovala in se potepala.

Ne da bi razmislila, se je pognala čez nizko, razpadlo ograjo in tekla na drugo stran, ne da bi pomislila, da lahko naleti na kakršnokoli nevarnost. A vendar. Na ograjo je bila pritrjena tabla, stara in z zelo nerazločnim umazan in obdrgnjenim napisom: NIKAR NE HODITE SEM. Sama je ni opazila in je stopila na tla tuje posesti, na katero si nihče ni upal. Nasmeh ji je upadel. Pred seboj je zagledala veliko stavbo. Na njej je z velikimi in vabečimi črkami pisalo BOLNIŠNICA. Radovednost jo je premagala, da je storila največjo napako in odprla vrata stare zapuščene zgradbe. V trenutku se je zgrudila na tla. Na njene mrtve, nepremične prsi je padel list papirja: SPOŠTOVANI! BOLNIŠNICA ZAPR-TA ZARADI HUDEGA, HITRO RAZSAJAJOČEGA IN PREDVSEM SMRTONOSNEGA VIRUSA. NIKAR NE HODITE VANJO.

DOLENJSKA JABOLKA

Pohitite, pohitite! Prispela so dolenska jabolka. Ekološko pridelana. Dobite jih v modri, zeleni, rumeni in rdeči barvi. Imajo čudežno lastnost. Modra jabolka: delujejo na kožo in kožne gube. Za eno gubo pojedite eno jabolko. Zelena jabolka: delujejo na dlesni in zobe tako, da vam ni več treba uporabljati zobne ščetke. Rumena jabolka: delujejo na vaše počutje tako, da ste vedno veseli in zaljubljeni. Samo ena četrtnina rdečega jabolka na dan prežene zdravnika stran. Cena: en euro za kilogram. Dobite jih nasproti rdečega semaforja, ta dan si vzemite dopust, ker so zaloge omejene.

Ana Jeras, 6.a

BLAZINA NICE DREAM

Vas boli glava? Se zbujate neprespani? Vam učna snov ne gre v glavo? Če ste na katerokoli od vprašanj odgovorili pritrdilno, nas poslušajte. Mi poznamo rešitev. Edinstvena blazina Nice Dream. Blazina, ki bi si jo želel čisto vsak. Za odrasle in otroke. Narejena iz posebnih vlaken. Uporaba in delovanje: ko položite glavo na blazino, zaspate v trenutku in se zbudite po točno določenem času, ki vam ga odmeri blazina. Najbolj bodo zadovoljni otroci, saj bodo radi brez skrbi hodili v šolo. Kar se bodo učili, bodo tudi znali. Vi, starši pa boste odslej brez skrbi, zato ne odlašajte. Hitro si priskrbite svojo blazino Nice Dream in se naspate. Cena: 24,36 evrov. Pokličite zdaj. Glava vam bo hvaležna.

Vid Jeras, 6. a

ŠOLSKA KRONIKA**ČAKANJE NA REŠEVALCA**

V četrtek 2. 1. se je učenka 9. razreda zgrudila na tla od bolečin. Pisali so namreč test. Učenka je sama poklicala reševalce. Ko so prišli učitelji, je bila učenka že v objemu postavnega reševalca.

OBLEŽAL SREDI VELIKE AVLE

V petek 21. 4. 2012 je učenec 6. razreda ogrožal sebe in preostale učence šole, saj je ležal sredi velike avle. Ko so na kraj ležanja prišli policisti in reševalci, jih ni upošteval, ampak se je še kar trudil počivati na prometni površini, kar je ogrožalo mimoidoče učitelje in učence, ki so se spotikali vanj, ko so hodili na malico. Policisti so ugotovili, da se je prenajedel čokolade. Napihal je 5.7 čokoladnega promila. Morali so ga obvladati s prisilnimi sredstvi. Pokazali so mu paket Gorenjka čokolade. Naložili so mu globo — do konca leta mu ne sme manjkati niti ena naloga, so nam sporočili s policijske postaje.

MODNI UMOR

21. 3. 2012 je učenka 8. razreda padla v nezavest. Vsi so bili prestrašeni. Kasneje so zdravniki ugotovili, da je padla v nezavest, ker je videla sošolko z enako majčko, kot jo je imela na sebi.

V ŠOLO V PIŽAMI

V ponedeljek 23. 2. 2012 je zaspani oče pripeljal v šolo učenca prvega razreda v pižami. Šokantno!!!

TRČILA ZARADI IZSILJEVANJA PREDNOSTI

V sredo 13. 3. 2012 je učenec 9. razreda v modri jopici izsiljeval prednost v ovinku na podestu in se zaradi neprilagojene hitrosti zaletel v učenca 7. razreda v rdeči jopici. Na rdeči jopici je nastalo veliko škode.

V TELOVADNICI UKRADLI ČRTE ZA TROJKO

18. 1. 2012 je neznani storilec ukradel v veliki telovadnici črte, ki označujejo trojko. Šolo in njene učence je oškodoval za številne trojke.

Pripravili: Špela, Hana, Črt, Maja, Jana

Naša materinščina premore mnogo besed. Te besede, da bi bila naša besedila bolj živa, povežemo v besedne zveze. Pomen nekaterih besednih zvez poznamo takoj, druge besedne zveze pa uporabljamo vedno v enaki zvezi, zato jih imenujemo **stalne besedne zveze**. Stalne besedne zveze, ki so uporabljene v prenesenem pomenu, pa imenujemo **frazemi**. Le-te pa je potrebno priklicati iz spomina in poznati njihov pomen.

Člani šolskega novinarstva smo obiskali drugošolce in tretješolce, da bi jih malo za šalo malo za res povprašali po pomenu določenih frazemov. Učenci so ponudili številne domiselne odgovore in prav zabavno jih je bilo poslušati. Za začetek pa dve zgodbi naših osmošolcev, kjer se prepletajo številni frazemi. Uživajte!!!

POSLUŠAJ ME!

Če ne bi govoril, kot da bi rožice sadil, bi imel lepše življenje. Če bi se kdaj ugriznil v jezik in ne povedal vsega, kar si misliš, te učitelji ne bi imeli na piki. In če se ne bi neprestano držal materinega krila, bi bil samostojnejši. Če se ne boš spremenil, boš moral s trebuhom za kruhom. Ko boš zavihal rokave, ne boš več reven kot cerkvena miš. In nehaj si metati polena pod noge, ker ljudje mislijo, da poslušáš travo rasti. Če se boš potrudil in se s tem spremenil, boš na konju.

Marko Prelog, 8. b

Resnica o Rdeči kapici

Nekega dne ja mama Rdeči kapici naročila, naj odnese kosilo babici. Sproti pa naj še kupi torto za dedka, saj bo tako ubila dve muhi na en mah. Deklici je bilo to sicer odveč in ji je pilo kri, a veljala je za lepo vzgojenega otroka in zato je držala jezik za zobmi. Na poti do babice pa se je kot strela z jasnega prikazal volk in ji rekel, da jo bo pojedel. Kapica pa se ni dala posipati s pepelom in odgovorila mu je, da je to za lase privlečeno. Volk je le debelo pogledal in odšel. Ko je deklica končno prišla do babice, dedka, ki sicer velja za nočnega ptiča, še ni bilo. Ko pa se je končno vrnil, je razložil, da je v krčmi zakockal hišo, saj mu je volk neprestano metal polena pod noge. Brez hiše se je počutil kot črna ovca. Na koncu igre pa so ugotovili, da je volk lagal kot pes teče in dedku so vrnil hišo.

Tine Bračko in David Habič, 8. b

FRAZEMI

FRAZEMI

KRAMLJANJE S SLAVNIMI

Naši ustvarjalni novinarki Hana in Maja sta med zimskimi počitnicami dobile novinarsko nalogo, da intervjujata pomembne osebnosti. Društvo slovenskih novinarjev jima je podelilo posebno novinarsko akreditacijo oziroma dovolilnico, da sta lahko pristopili k znanim igralcem, vladarjem in zvezdam. Tako sta se srečali s številnimi slavnimi osebami. Tukaj je nekaj utrinkov iz pogovorov s slavnimi osebami s celega sveta.

KRALJ MATJAŽ

Prava beseda: »Kako to, da ne pridete k nam v moderni svet, ampak raje spite pod Peco?«

Kralj Matjaž: »Tukaj se počutim odlično in ostal bom tukaj do konca življenja. «

RDEČA KAPICA

Prava beseda: »Rdeča kapica! Te volk še lovi, te je še kdaj pojedel ali sta z babico zdaj varni?«

Rdeča kapica: »Pa kaj je s tabo, ejga. Volk se me zd'j boji, pojedel me valda ni, z babico sva pa tud' super.«

Prava beseda: »Te mogoče malo puberteta meče, Rdeča kapica?«

Rdeča kapica: »Ja, koga pa ne v današnjih časih!«

Ilustracija: Nika Hasler

TOM IN JERRY

Spraševalec: »Ali sta se že bolj spoprijateljila, kot sta bila pred nekaj časa?«

Tom in Jerry: »Midva? Pa saj midva sva bila zmeraj prijatelja, rada pa se loviva, to pa.«

Spraševalec: »Ali vaju na ulici ljudje še prepoznajo?«

Tom in Jerry: »Seveda! Veliko jih želi avtogram ali pa skupno fotografijo. Še vedno sva slavna.« **Maja Papež, 8. b**

Ilustracija: Katarina Prusnik

301ŠČAJ2

Ilustracija: Nika Hasler

Maček Muri

Po vročem kozarcu mleka sem mačka vprašala, kako je kaj življenje mačk v Ljubljani. Žalostno je rekel, da odkar so vsi postali bolj higie-

nični in čisti, se mu nobeden noče približati. Niti meska mi mesar ne daje več, je rekel. Kakšen nesramnež. Ljudje so pravi skopuhi ! Še metla me naj po riti, potem grem pa kar v penzijo.

Muca Copatarica

Z gospo Copatarico sva odšli na kratek sprehod okoli mesta. Zanimalo me je, kaj ona misli o današnjih copatah. Odgovorila mi je, da skoraj nobenega ne vidi več nositi copat. Vsi so samo še v nogavicah. Morala bom iti spet v akcijo. Prej so bos hodili naokrog, zdaj pa samo v nogavicah. Nikoli ni prav, je dejala.

Volk in sedem kozličkov

Minilo je dvajsetlet od tragične nezgode pri Kozličkovih. Zdaj so kozlički postali že pravi kozli. Na kratek klepet sem na hitro povabila enega od sedmih kozlov. Vprašala sem ga, če so zdaj v redu. Začel je pripovedovati. Danes so težki časi. Vsak dan hodimo v službo in hočemo mami nuditi le najboljše. Vendar gorivo se je podražilo za naše krave. Zdaj težko v službo pridem in svetlobe tudi ni več toliko, je žalostno mrmral. Sonce zdaj samo še pozno zvečer gori. Protestiram zaradi nizke plače. Drva so pa tudi draga. Moram reči, da mi je bilo bolj toplo, ko sem bi v volkovem želodcu kot pa danes.

Hana Podvršič, 8. b

Zvezdica Zaspanka

Z Zvezdico Zaspanko sem se skozi daljnogled pogovarjala. Hotela sem izvedeti, če je kaj zaljubljena. Pričela je nežno pripovedovati. »Joj, res sem zaljubljena,« je dejala. »Ime mu je Meteor. Zelo je velik in močan, vsi se ga bojijo. Zelo je čeden in lepo rjav. Oči ima skoraj črne. Čeprav ni kaj preveč zgovoren, sem vedela, da je to prava ljubezen.«

Il.:Katarina Prusnik

Pedenjped

Z mladim možem Pedenjpedom, sem se ob soku pogovarjala. Vprašala sem ga, če si že sam svečko obriše. Začel je peti v tretji osebi.

Sam, sam, sam najbolje.

Pedenjped se sam oblači,

sam počese in umije,

čeveljčke si sam skrtači,

sam se s čepico pokrije.

Pedenjped si zdaj sam svečko obriše,

in zdaj z voščenko lahko svoj nasmeh nariše.

Na jbolj izvorna opravičila

Metka: Se opravičujem, ker nimam naloge.

Učiteljica: Zakaj pa jo nisi opravila?

Metka: Moj pes mi je pregrizel celo domačo nalogo!

Učiteljica: Metka, ali nimaš doma hrčka z imenom Piki.

Metka: Ja, imam, a včasih ga ne morem ukrotiti.

Miha: Se globoko opravičujem, ker nimam danes naloge za matematiko.

Učiteljica: Kaj se je zgodilo?

Miha: Moj hud pes mi je pregrizel vso mojo nalogo!

Učiteljica: Miha, ne laži mi!

Miha: Prav, prav v resnici mi je mami to naredila.

Leon vstopi v učilnico. Poslušá glasbo in zraven malo prepeva. Slušalke za glasbo ima skrite v laseh.

Učiteljica: Leon spet si zamudil!

Leon: I never meant to hurt you, baby!

Učiteljica: Kaj pa ti je Leon?

Leon: My heart is beating like a drum!

Učiteljica: Poklicala bom ravnateljico!!!

Leon: Don't mess with my heart.

Učiteljica: Usedi se, Leon.

Leon: I love you too!!!

Danes sem zamudila, ker sem imela mačka in sem morala v lekarno po Lekadol.

Zamudila sem, ker mi mama ni hotela napisati opravičila za današnji dan.

Oprostite za zamudo, pes ni hotel jesti in morala sem pojesti še njegov zajtrk.

Oprostite, ampak šola je prezgodaj.

Oprostite za zamudo, vendar ko sem bil ob pol sedmih zjutraj v šoli, ni bilo nobenega, pa sem mislil, da pouk danes odpade.

Oprostite za zamudo, vendar sem v bloku moral zbuditi še 3 sosede, ker je dvigalo za 4 osebe.

Učenec: Oprostite za zamudo!

Učiteljica: Kaj se je zgodilo?

Učenec: Vso jutro sem razmišljal, kakšen izgovor bi vam navedel, če bi zamudil.

Učiteljica: Saj si zamudil! No, in kaj si si izmislil?

Učenec: Nič, saj zato pa sem zamudil.

Oprostite za zamudo, vendar sosedov pes me je ugriznil na poti v šolo, potem pa sem ga pol ure lovila, da sem ga ugriznila nazaj.

Oprostite za zamudo, a želel sem biti kot Chuck Norris, pa sem poskusil eksat vodo iz pipe.

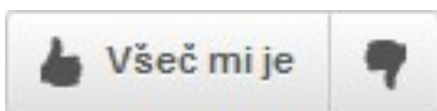
Oprostite za zamudo, a moral sem prešteti do tri, pa sem se vedno zmotil pri dvojki.

Oprostite, ker sem zamudil, vendar ne najdem razloga.

Oprostite, ker sem zamudil k pouku, ampak sem moral dokončati 5-i level.

Hana Podvršič, 8.b

Oprostite, ker nimam naloge, a sem bil tako lačen, da nisem vedel, kaj jem, pa sem jo pojedel.

Jana Arnuga, 8. b

VINOGRAD

D=T

D zamenjaj s črko T, premeči črke in dobil boš ime javne stavbe, brez katere bi bolj težko živeli.

To je _____.

Poišči ime spomladanske cvetlice, ki je sestavljeno iz črk v besedi **HOTEL**.

To je _____.

Premeči črke v besedi **SLIKA** in dobil boš pogosto ime za kravo, ki je različnih barv.

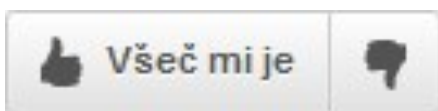
To je _____.

Reši križanko in dobil boš ime mlade pevke, ki je v Ameriki vedno bolj priljubljena in smo o njej pisali v Pr(a)vi besedi. Začetne črke zapiši na temna polja.

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

1. značilnost lenega človeka
2. velika, živobarvna papiga z dolgim repom
3. število izvodov ene izdaje knjige
4. naprava za sprejemanje elektromagnetnih valov
5. število, s katerim se deli
6. črn les
7. ženska, ki se je ločila
8. trgati, nabirati sadje in ostale pridelke na tujem ozemlju
9. drugo ime za odmev, izhaja iz grške mitologije
10. ameriška in angleška dolžinska mera

Všečkaj

Pripravila: Katja Sluga, 9. a

Nika Hasler, 6. a

KAJ JE OPTIMIST?

Optimist je človek, ki gre kosit v najboljšo restavracijo, kjer naroči najdražja jedila. Končno pa naroči še školjke v upanju, da bo v njih našel biser in z njim plačal.

V ŠOLI

Učitelj vpraša učenca: »Kako se sklanja drevo?«

Učenec: »Drevo se sklanja pod vetrom.«

PETELIN

Zakaj petelin tako zgodaj kikirika?

Ker pozneje, ko se zbudijo kure, ne pride do besede.

BONBON

Deček pride k slaščičarju: »Koliko stane ta tortica?«

-En evro.

Deček: »Jaz pa imam samo 50 centov, kako dolgo jo smem za ta denar imeti v ustih?«

LUNA

-Kaj je bolj oddaljeno Luna ali Kitajska?

-Kitajska. Luno lahko vidim vsak večer.

Vir: Pavlihova pratika 1978

STONOGEČ IN STONOGA

Zakaj se hoče stonogec ločiti od stonoge?

Ker si je za rojstni dan zaželela dokolenke!

DANAŠNJI OTROCI

-Glej Petrček, tam na nebu je Veliki voz!

Petrček: In koliko konjskih sil ima?

KONEC ŠOLE

-Tvoje spričevalo je tako slabo, da ne bo nič s kolesom, ki sem ti ga obljubil! Kaj za vraga pa si počel celo leto?!

-Učil sem se voziti kolo.

MIŠ IN SLON

Miš in slon se sprehajata. Ker je zelo vroče, ponudi slon miši, da lahko hodi v njegovi senci.

Nekaj časa tako hodita, nato miš reče: "Če ti je vroče, se lahko zamenjava."